

EPOCA BISERICII FILADELFIA

*****

Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i:

„Știufaptele tale: iată ți-am pus înaintea o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu.

Iată că îți daud în cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că te-am iubit.

Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului.

Eu vincurând. Păstrează-ți ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.

Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși din el. Voiscrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se coboare din cer, de la Dumnezeu Meu, și Numele Meu cel nou.”

Cine are urechi să asculte ce zice Bisericilor Duhul.”

*****

- Apocalipsa 3.7-13 -

Fratele s-a dus și mi-a adus o plăcintă mare și fierbinte cu cireșe. Este foarte bună. Ce spui despre aceasta, frate Neville? Iată-i! Vedeți? Se pare că plăcinta cu cireșe este preferată. Este foarte bună. Atunci când mănânci plăcintă cu cireșe se întâmplă să mai dai de un sâmbure, iar eu v-am spus de multe ori să nu aruncați plăcinta, ci doar sâmburele, după care să continuați s-o mâncați.

Așa doresc să procedați și cu aceste Mesaje. Când le parcurgeți împreună cu mine și vă loviți de ceva ce nu puteți digera,, nu aruncați totul, ci doar partea aceea (sâmburele), apoi continuați să mâncați mai departe ca în cazul plăcintei. De ce?

Pentru că într-o zi veți înțelege mai multe.

Vă place puiul fript? Aproape la toți le place. Când mâncați un pui și dați peste un os, nu aruncați tot puiul, ci doar osul. Este adevărat, Pat? Arunci doar osul și continui să mănânci puiul.

Noi suntem bucuroși pentru că putem mânca o Hrană care nu conține oase sau sâmburi, ci este Mana cerească venită din sus, este dulceața cerului.

Cred că David a spus odată: „*Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mierea în gura mea!*” (Psalmul 119.103). O frate, ai gustat această Mană? Ea este ca mierea din stâncă! Așa este.

Odată, m-am întrebat ce înseamnă „mierea din stâncă.” Mă gândeam că probabil au găsit un stup în stâncă, dar după o vreme am primit o mică inspirație cu privire la problema aceasta. Dar nu am primit descoperirea atunci, ci mai târziu am aflat ce fac păstorii cu oile. Este ceva deosebit în legătură cu aceasta. Voi știți că trupurile noastre sunt făcute din țărâna pământului. Orice ființă vie de pe pământ, este creată din aceleași elemente ale pământului, iar păstorii știau că piatra de var le face bine oilor bolnave. Astfel, când erau bolnave, le lăseau să lingă acea piatră de calcar. Desigur, voi ați văzut că oile ling uneori o piatră. Dar ca să le determine să lingă acea piatră sau stâncă, păstorii puneau puțină miere pe ea, iar oile lingeau mierea și odată cu ea și piatra de calcar.

Aici avem o traistă plină cu Miere, și o vom pune pe Piatră; nu pe o biserică, ci pe Piatra care este Isus Hristos. Oilor, mergeți și lingeți chiar acum din Mierea aceasta și veți fi cu siguranță vindecate, fiindcă toate necazurile provocate de păcat vor dispărea dacă veți linge această Piatră. Aceasta este tot ce trebuie să faceți.

Mai demult, oamenii foloseau pietre ca să fie vindecați. Astfel, dacă cineva era mușcat de un câine turbat era folosită o piatră deosebită, numită „piatra nebună.” Bolnavul era pus lângă acea piatră și se făcea bine, dar dacă nu stătea lângă ea, boala se agrava și pacientul murea.

La fel este și astăzi. Cea mai gravă mușcătură pe care o cunosc, nu este cea a unui câine turbat, ci a diavolului. Dar noi avem o Piatră pentru aceasta, o Stâncă: Stânca veacurilor. Țineți-vă de Ea și vă veți face bine! Să nu renunțați și să nu dați înapoi, ci continuați să vă țineți de Ea! Stați lângă Ea și veți fi bine!

Înainte de a intra în lecția din seara aceasta, aș vrea să ne ridicăm pentru un moment de rugăciune.

Ești sora lui Robert Daugherty? M-a sunat ieri și mi-a spus că are nevoie de rugăciune, iar tu semeni cu ea. Nu știu dacă ești ea sau nu, dar aseară te-am văzut aici.

Câți dintre voi doresc să fie amintiți înaintea lui Dumnezeu, iar El să Se gândească la voi?

Tată ceresc, un frate din Chicago obișnuia să cânte: „Adu-Ți aminte de mine, când lacrimile îmi curg pe obraji.” Aceasta Te rog și eu, Doamne: Adu-Ți aminte de mine acum. În ceasul morții și de-a lungul vieții, dorim să-Ți amintești de noi, Doamne, dar nu ca păcătoși, ceea ce suntem, ci ca și creștini care s-au pocăit și L-au primit pe Isus Hristos, Fiul Tău, Salvatorul și Mântuitorul păcatelor noastre. Noi știm că aceasta este singura șansă pe care o avem, singura Cale de salvare. Aceasta nu are loc prin mijlocirea unei biserici sau printr-o lucrare mecanică, nici printr-o organizație, ci numai prin Isus Hristos.

Așadar, în seara aceasta ne apropiem de Tine, în Numele Lui, și Te rugăm să ne binecuvântezi, în timp ce ne-am adunat aici să studiem Cuvântul Tău și să primim ceea ce ai pregătit pentru noi ca să fim zidiți într-o Biserică vie, în care să poți locui, în care să Te simți bine umblând în mijlocul nostru și spunându-ne ce trebuie să facem, ca să lucrăm conform Cuvântului Tău.

Noi Te iubim, Tată, dar știm că nu suntem încă în starea în care să ne poți vorbi așa cum dorești. Din pricina aceasta, Te rugăm să ne tai împrejur. Taie din noi toată prostia și scoate afară tot ce este firesc, ca să fim predați cu totul, încât să ne poți folosi oricând. În seara aceasta, Te rugăm, Tată, să scoți din Biblie acele mărgăritare și să îngădui ca oamenii să vadă reflectarea lui Isus Hristos în această epocă mare a Bisericii. Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Noi am trecut deja prin cinci epoci ale Bisericii, în seara aceasta suntem la a șasea, iar mâine seară vom încheia acest subiect; ne-am ocupat de câte o biserică în fiecare seară, de luni până duminică.

În seara aceasta ne vom ocupa de epoca Bisericii Filadelfia. Noi credem din toată inima că steaua sau îngerul mesager al acestei epoci este John Wesley. Epoca Bisericii Filadelfia a început în anul 1750, când epoca bisericii luterane se apropia

de sfârșit, și a durat până în jurul anului 1906, când a început epoca Bisericii Laodicea.

Aceasta a fost epoca dragostei frățești, marea epocă misionară, epoca ușii deschise, iar răsplata pentru biruitor era că va fi „un stâlp în Templul lui Dumnezeu” și descoperirea a trei Nume: Numele lui Dumnezeu, numele cetății lui Dumnezeu și Numele cel nou al lui Dumnezeu. Aceasta este descoperirea dată acestei epoci a Bisericii. Textul referitor la această epocă a Bisericii, se află în Apocalipsa 3.7-13.

Noi am repetat în fiecare seară câteva lucruri despre epocile încheiate deja.

Prima epocă a Bisericii a fost Efes. Poate să spună cineva cine a fost trimisul sau îngerul primei epoci? Pavel. Epoca Bisericii Efes a început în anul 55 și a ținut până în anul 170. Am ales anul 55, pentru că atunci și-a început Pavel călătoria misionară în timpul căreia a înființat biserica din Efes și alte comunități.

A doua epocă a Bisericii a fost Smirna. Își amintește cineva cine a fost îngerul mesager al acestei epoci? Irineu. Așa este. Această epocă a ținut din anul 170 până în anul 312.

A treia epocă a Bisericii a fost Pergam. Își amintește cineva cine a fost sfântul acestei epoci a Bisericii? Sfântul Martin. Așa este. Aceasta epocă a ținut din anul 312 până în anul 606.

Următoarea epocă a Bisericii a fost Tiatira. Își poate aminti cineva cine a fost sfântul, îngerul mesager al acestei epoci? Columba. Această epocă a început în anul 606 și a ținut până în anul 1520.

Următoarea epocă a fost Sardes, epoca pe care am studiat-o aseară. Desigur, voi știți cine a fost îngerul acestei epoci: Martin Luther. Această epocă a ținut din anul 1520 până în anul 1750.

În seara aceasta vom studia epoca Bisericii Filadelfia, al cărei înger mesager a fost John Wesley. Această epocă a ținut din anul 1750 până în anul 1906, și este epoca dragostei frățești.

Fiecare din aceste epoci ale Bisericii a reflectat caracteristicile bisericii respective.

Aseară am vorbit despre Martin Luther. Eu repet tot timpul aceste lucruri pentru că

sunt înregistrate. Voi spuneți: „Studiezi toată ziua iar nouă ne spui atât de puțin?” Despre partea istorică se va scrie în carte. Dar noi ne adunăm aici ca să primim partea inspirată a acestor lucruri. Partea istorică se poate citi din carte, dar aici aștept inspirația, aceste lucruri fiind luate pe casetă. Astfel, în carte vor fi amândouă: partea istorică și partea inspirată prin Duhul Sfânt, pe care am primit-o în timp ce ne-am adunat aici, în locurile cerești în Hristos Isus. Eu cred că va fi un comentariu remarcabil cu privire la aceste epoci ale Bisericii. Fie ca Domnul să ne dea binecuvântarea Sa pentru aceasta.

Aseară am studiat epoca Bisericii Sardes, și am constatat că în limba greacă „Sardes” înseamnă „cei scăpați, cei evadați,” dar cred că în limba engleză înseamnă „mort.” A fost o biserică și moartă și evadată, deoarece a murit sub dominația papală din epoca întunecoasă a Evului Mediu. Este epoca în care creștinismul a avut cel mai mare declin pe care l-a cunoscut vreodată, mai mare chiar decât cel din epoca Bisericii Laodicea.

Există un lucru izbitor pe care vreau să-l țineți minte: Ceea ce a început în prima epocă a Bisericii, a mers mai departe prin toate celelalte, și fiecare epocă este legată de următoarea. Dacă studiați istoria, veți vedea că așa este.

Una trece în cealaltă. O epocă se încheie, în timp ce cealaltă începe, iar îngerul care vine, cheamă Biserica înapoi la credința pe care a pierdut-o. Așa a fost întotdeauna. Astfel, în epistola lui Iuda citim: „...m-am văzut silit să vă scriu să luptați pentru credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.”

Aceasta este legătura dintre ceea ce au spus apostolii și Apocalipsa. La vremea când a fost scrisă această Carte, cei mai mulți dintre apostoli trecuseră deja din viața aceasta. Unul dintre puținii care mai trăiau a fost apostolul Ioan care a primit de la Îngerul Domnului Descoperirea pentru a scrie Cartea Apocalipsei.

Vedeți? O epocă se îmbină cu cealaltă. Eu cred că ați reținut aceasta. În epoca Pergam a avut loc căsătoria cu statul. De fapt „Pergam” înseamnă căsătorit. Unirea cu statul s-a realizat în epoca Pergam, apoi s-a trecut în epoca următoare. După aceea a ieșit Luther cu un nume mort, dar Sardes înseamnă și evadați, scăpați. Astfel, aici avem o rămășiță micuță care a evadat, în timp ce restul bisericii era moartă.

În seara aceasta vom trece prin epoca Bisericii Filadelfia, iar sfârșitul ei va aduce începutul epocii Laodicea. Iar mâine seară când vom ajunge la sfârșit, veți vedea

că îngerul apare chiar la sfârșitul timpului pentru a muștra biserica pentru că și-a pierdut dragostea dintâi și s-a îndepărtat de Dumnezeu pe parcursul epocilor.

În timpul în care va răsună Mesajul, va avea loc răpirea Bisericii, iar noi ne apropiem de timpul acela. Ați înțeles lucrul acesta? În ordine. Vedeți, îngerul bisericii, mesagerul epocii, vine și muștră Biserica pentru că și-a pierdut dragostea dintâi, încercând să-i întoarcă înapoi.

Același lucru îl face îngerul mesager din seara aceasta. El vine și îi muștră pentru faptele lor, acest lucru întâmplându-se în fiecare epocă. Așa se leagă o epocă de cealaltă. Este ca și cum ai urca niște trepte: în timp ce pui piciorul pe treapta de sus, celălalt este încă pe cea de jos.

Despre mesagerul din seara aceasta, istoria vorbește doar puțin. Steaua epocii Bisericii Filadelfia a fost John Wesley, care s-a născut în 17 iunie 1703 la Epworth, în Anglia, într-o casă preoțească. John a fost al cincisprezecelea din cei nouăsprezece copii ai lui John și Susanna Wesley. Tatăl lui a fost predicator, iar mama o sfântă care și-a predat viața pe deplin Domnului. Deși a trebuit să aibă grijă de nouăsprezece copii, ea și-a găsit timp, deși era foarte ocupată, să-și învețe copiii lecții din Biblie și să se roage pentru ei. Aceasta i-a făcut pe băieții ei ceea ce au devenit. Compozitorul Charles, fratele lui John Wesley, a dat lumii unele din cele mai inspirate cântece pe care le-am avut vreodată.

John Wesley și colegul său George Withefield au fost întemeietorii mișcării de sfințire, a metodiștilor. Acesta este unul din lucrurile de la care a căzut biserica. Timp de șaiszeci de ani, John s-a trezit în fiecare dimineața la ora patru și timp de cincizeci de ani, a predicat la ora cinci dimineața. Uneori predica de câte două sau chiar patru ori pe zi, iar englezii spun că a parcurs anual aproximativ 8230 de kilometri, călare pe cal, pentru a predica Evanghelia.

În vremea aceea au fost scrise foarte multe cărți despre el, dar erau cărți defăimătoare, în care oamenii își băteau joc de el. Însă atât cărțile acelea, cât și autorii lor au fost uitate demult. Tu nu poți face ceva împotriva unui copil al lui Dumnezeu și să scapi, fiindcă Dumnezeu este drept în toate lucrurile.

Wesley a fost numit metodist din pricina metodelor sale de a face lucrurile. Se spune că de-a lungul întregii sale vieți ar fi ținut patruzeci de mii de predici. Gândiți-vă la aceasta: patruzeci de mii de predici! La puțin timp după plecarea sa, în anul 1791, denomițațiunea metodistă s-a răspândit în toată lumea și a luat ființă

biserica metodistă. În vremea aceea s-au ridicat bărbați ca Asbury și alții.

Observați salutul pentru Biserică, pentru Biserica adevărată din Filadelfia. Vom începe cu versetul 7:

„Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: „Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide.”

V-am atras atenția că fiecare epocă se suprapune cu cealaltă. Observați modul în care s-a ridicat îngerul în epoca respectivă, și cum s-a revărsat totul în epoca Laodicea, epoca penticostală. Măine seară, vom vedea cum mesagerul care aduce Rusaliile, vine să-i mustre pentru căderea lor, așa cum îngerul acestei epoci i-a mustrat pe cei care au căzut în Sardes.

Dragostea frățească! Filadelfia a fost o epocă mare a misionarilor și a misiunii. Lumea nu a mai avut niciodată un asemenea timp al misionarilor care s-au dus pretutindeni, ca în ultimii o sută cincizeci de ani.

Dacă privim din punct de vedere literal, mesajul Evangheliei a fost trimis pe hârtie, în broșuri și tratate, la fiecare națiune de sub ceruri, însă aceasta dovedește că nu despre aceasta a vorbit Isus, pentru că El nu a spus niciodată: „Mergeți în toată lumea și construiți școli biblice în care să se învețe Biblia,” nici: „Mergeți în toată lumea și răspândiți literatura!”

Aceste lucruri sunt bune, dar însărcinarea Sa pentru biserică a fost: *„Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia,”* iar Evanghelia nu este doar Cuvântul în totalitatea Sa, ci este și puterea care aduce Cuvântul la Viață. Înțelegeți? Astfel, imediat după ce le-a dat însărcinarea, Isus a spus: *„Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede...”* Voi cunoașteți ultima însărcinare pe care a dat-o El Bisericii Sale: *„Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede...”*

Prima Sa însărcinare pentru Biserică o regăsim în Matei 10.8, unde scrie: *„Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați.”* Iar ultimul Său mesaj pentru Biserică a fost: *„Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.*

Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit.

Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede...”

Nu este ciudat faptul că mulți lasă partea aceasta afară? „Și” este o conjuncție care leagă o frază. Mulți predicatori spun numai: *„Mergeți și predicați Evanghelia,”* dar El a spus în continuare:

„Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit.

Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi;

vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” (v. 16-18).

Acestea sunt semnele Dumnezeului Celui viu care se mișcă printre oameni. Oh! Până unde? În toată lumea. Ați înțeles? Din cauza aceasta vă spun că mesajul rusalistic, nu organizația pentecostală, este singurul mesaj adevărat de la Dumnezeu.

În Marcu 16, Isus i-a poruncit Bisericii Sale: *„Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia... Aceste semne îi vor însoți pe cei ce cred: vorbirea în limbi, vindecarea bolnavilor, minunile...”* Până unde vor ajunge? *„În toată lumea.”* La câți oameni? *„La orice făptură.”* Aceasta va fi până la sfârșit. În ordine. Aceste semne o vor urma numai pe biserica aceasta? Pe cei ce cred, din toată lumea. Aceste semne vor urma orice făptură care crede. Înseamnă că este o Biserică rusalistică. Înțelegeți?

În seara aceasta ne ocupăm de Biserica Filadelfia. În această epocă întreaga lume a fost evanghelizată prin misionari și literatură scrisă.

Isus a spus: *„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.”* (Matei 24.14). Vedeți? Isus a specificat clar: *„Evanghelia Împărăției va fi predicată.”* Timpul venirii lui Isus ar fi fost demult, dacă El s-ar fi referit la răspândirea de literatură și la trimiterea de misionari care să-i învețe pe oameni să scrie și să socotească, la strângerea mâinilor și la credința că există un Dumnezeu. Dar acum am înțeles ce a vrut să spună El prin cuvintele: *„Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia.”* Apostolul Pavel a spus: *„În adevăr Evanghelia noastră v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt.”* (1Tesaloniceni 1.5).

Atunci când Isus a spus: „*Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia...*”, a vrut să spună: „Mergeți în toată lumea și demonstrați puterea Evangheliei, arătând oamenilor ce spune Cuvântul, și manifestând acest Cuvânt!” O, îmi place aceasta! „Demonstrați puterea Evangheliei! Luați Cuvântul, ceea ce spune El, și dovediți-L în fața oamenilor!

Marele Morse Reedhead, președintele misiunii din Sudan, cea mai mare din lume, m-a vizitat și mi-a spus:

„Frate Branham, ca baptist, tu ar trebui să cunoști Adevărul.”

„Biblia este Adevărul,” i-am răspuns eu.

„Ce posedă pentecostalii aceștia?”

„Pe Duhul Sfânt.”

„Eu i-am văzut cum strică mobilierul și fac toate acele lucruri.”

„Voi vă retrageți și vă izolați de pentecostali, dar ei au suficient Abur ca să pună roțile în mișcare. Problema lor este că lasă Aburul afară pe coș. Dacă i-am putea aduce la Cuvânt, s-ar întâmpla semne și minuni. Dar ei nu știu ce să facă cu aceste lucruri, și pentru că Aburul trebuie să iasă pe undeva, îl scot prin strigăte.” Eu mai bine aș sufla Aburul afară, decât să-L rețin sau să nu posed un Abur pe care să trebuiască să-l suflu afară. Înțelegeți? Așa cum spunea cineva: „Mai bine să am un pic de foc sălbatic, decât nici un pic de foc.”

Problema de astăzi este că noi încercăm să desenăm un foc pe perete, după care spunem: „În ziua de Rusalii ei au făcut așa și așa.” Dar la ce-i folosește un foc desenat unui om care îngheață de frig? Un asemenea foc nu-l va ajuta cu nimic. Nu. El trebuie să posede personal acel foc. Dacă focul acesta este puterea lui Dumnezeu care i-a făcut pe cei de la Rusalii să fie în slujba Domnului și să facă semne și minuni, și dacă voi nu posedăți doar un foc pictat, ci îl aduceți în realitate, atunci și alții vor avea aceeași experiență, aceeași salvare, și își vor pecetlui mărturia așa cum au făcut-o și cei de la început. Înțelegeți? Dar voi trebuie să le duceți acest Foc. Nu trebuie să-L puneți pe seama unei generații anterioare, ci trebuie să-L posedăți personal.

Noi am văzut că această epocă a dragostei frățești a fost o mare epocă misionară. Isus a spus: „*Mergeți în toată lumea, predicați Evanghelia la orice făptură... Aceste*

semne vor urma."

Noi am trecut în fiecare seară prin Istorie și prin Scriptură. În Biblie am citit ceea ce i-a spus Isus lui Ioan că se va întâmpla, iar în istorie avem dovada că s-a împlinit exact așa. De aceea mi-am alocat atâta timp pentru căutarea acestor bărbați ai lui Dumnezeu, a slujitorului lui Dumnezeu care a dus Mesajul mai departe. El a venit așa cum a spus Biblia și a ținut Mesajul așa cum a fost la început; nu s-a purtat nici măcar un pic ușuratic cu mesajul timpului său. Noi am văzut că în epoca întunecoasă, Mesajul s-a stins aproape de tot; apoi a venit o Lumină mică, apoi puțin mai multă putere, până s-a ajuns la trezirea pentecostală de la începutul acestui secol. Va urma răpirea Miresei, după care se va instala necazul cel mare care va veni peste toată lumea.

Epoca Filadelfia a fost timpul dragostei frățești, epoca misiunilor. Aș vrea să menționez câțiva oameni mari din timpul acela: John Wesley, George Whitefield, care a trăit în jurul anului 1739, Charles Finney, Dwight Moody, marele misionar William Carey, care a mers în India în anul 1793, David Livingstone care a mers în Africa de Sud. Aceștia au fost unii dintre cei mai mari bărbați din vremea aceea. Eu am numele multor alora care au trăit în dragostea frățească: albi, negri, maro, galbeni, etc. Toate zidurile au fost dărâmate, iar acești oameni s-au dus pe câmpul misiunii. Dragostea de frați și-a întins mâna națiunilor de pretutindeni și toate ușile s-au deschis pentru această lucrare, pentru că a fost o epocă a ușilor deschise. Acest lucru nu a fost posibil mai înainte, pentru că papalitatea romană închisese totul și nimeni nu putea merge nicăieri. Dar în epoca Filadelfia, ușile au fost deschise, pentru că el a spus că a fost o epocă a „ușilor deschise.”

În timpul acestei epoci s-au deschis mai multe uși: ușa către Evanghelie, ușa pentru câmpurile de misiune, ușa înapoi la Hristos, etc. Voi puteți vedea ceea ce au făcut ei, fiindcă frații au făcut o treabă bună.

John Wesley, steaua epocii Filadelfia, care a urmat epocii Sardes, s-a ridicat și i-a trezit. De atunci avem peste o sută cincizeci de ani de misiune mondială, cum nu a fost niciodată înainte, așa încât fiecare națiune de sub cer a auzit Cuvântul. Aceasta s-a întâmplat deja cu mulți ani în urmă, dar oamenii nu au auzit Evanghelia, ci doar Cuvântul scris, însă: „*Slova omoară dar Duhul dă viață.*” (2Corinteni 3.6). Înțelegeți?

În timpul adunărilor din Africa de Sud, am văzut mii de musulmani care au luat

parte la serviciile divine. Acolo am întâlnit un misionar mahomedan care lucrase printre ei, iar el mi-a zis: „O, acest suflet scump!” El a petrecut mulți ani printre ei, dar a adus un singur mahomedan la Hristos. Musulmanii sunt urmașii medopersanilor, iar legile lor nu se schimbă: un musulman rămâne pentru totdeauna credincios credinței sale.

Fratele acesta mi-a povestit de acel singur suflet convertit, când am fost la Pretoria, Africa de Sud. De acolo, am plecat mai departe la Cape Town, la Bloemfontein, East London, Grahamstown și ne-am întors la Johannesburg.

La Durban, ultimul oraș în care am poposit, s-au adunat în jur de o sută cincizeci sau două sute de mii de băștinași. Adunările au avut loc pe stadionul cel mai mare din Africa de Sud, al doilea ca mărime din lume, mai mare decât Churchill Downs. Cel mai mare stadion este la Londra, urmează cel Africa de Sud, apoi Churchill Downs.

Din pricina luptelor dintre triburi, în jur de două sau trei sute de polițiști, au ridicat garduri ca să păstreze ordinea și îl conduceau pe fiecare membru al tribului respectiv în spațiul alocat lor, ca să nu se lupte între ei. I-au dezarmat, au reținut sulițele unora dintre ei și le-au pus deoparte. Au fost prezenți chiar și șefii triburilor, iar regina din Rhodesia a venit cu un tren special care avea treizeci și șapte de vagoane pline cu oameni care au venit să participe la adunări. Domnul a făcut lucruri mari, semne și minuni, dar ce am găsit acolo?

În ziua aceea am ieșit cu Sidney Smith, primarul orașului Durban, și l-am întrebat: „Ce este ceea ce poartă omul acela în jurul gâtului?” Era un om de culoare, cum îi numim noi pe negrii de aici, și eu tocmai predicasem în fața acelor băștinași. Mulți dintre acei bărbați și femei erau goi complet, nu purtau nici un fel de haine pe ei. Deci, l-am întrebat pe primar:

„Ce sunt lucrurile acelea pe care le au la gât și de ce le poartă?”

„Ei sunt creștini,” mi-a răspuns el.

„Creștini? Cu idoli în mână sau la gât?”

„Frate Branham, omul acela face parte din tribul Songhai, iar eu vorbesc limba lui. Putem să-l chemăm aici și să vorbești cu el. Întreabă-l ce dorești să știi, iar eu îi voi traduce și îți voi spune răspunsul lui.”

Așadar, i-am zis aceluia om: „Ce faci, Thomas?” I-am spus așa pentru că m-am gândit că acest nume i se potrivește. El m-a privit, iar eu l-am întrebat:

„Ești creștin?”

El nu mă cunoștea, nu știa cine sunt. De fapt niciunul dintre ei nu mă văzuseră vreodată. Deci l-am întrebat:

„Ce faci cu idolul acela?”

„Îl am de la tatăl meu. Înainte l-a purtat el, iar acum este al meu.” Vedeți, era un dumnezeu.

„Tu n-ar trebui să-l porți, chiar dacă l-a purtat tatăl tău. Tu ești creștin și nu trebuie să porți așa ceva!”

Atunci el mi-a spus: „Odată, când tatăl meu a fost urmărit de un leu, a făcut un foc mic, după care a repetat peste acel idol o rugăciune învățată de la vrăjitor, și leul a fugit.” Animalele sălbaticeucid mulți oameni acolo.

„Nu rugăciunea pe care i-a spus-o vrăjitorul l-a îndepărtat pe leu, ci focul pe care l-a făcut tatăl tău. Leii se tem de foc, iar tu, Thomas, ești creștin și nu trebuie să porți acel idol. Nu trebuie să ai nici o legătură cu el.”

„Păi, dacă nu ne ajută Amoyah, ne ajută idolul,” a răspuns el. „Amoyah este puterea nevăzută, Dumnezeuul nostru pe care nu-l vedem.”

Astfel, el purta ambele simboluri, gândindu-se că dacă dă greș unul, îl va ajuta celălalt.

Dar în după-amiaza aceea, Duhul Sfânt S-a coborât peste adunarea de pe stadion și a început să descopere tainele inimilor, după ce le-am vorbit din Scriptură...

După o oră, am predicat doar cincisprezece minute, deoarece acolo erau cincisprezece interpreți diferiți care traduceau în dialectele lor. Când am spus: „*Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci,*” a trebuit să aștept să repete toți interpreții acel lucru. Unul dintre ei a spus: „Ah, bah, bah, bah,” altul: „gloo, gloo, gloo, gloo,” sau: „Um, um, um,” toate însemnând: „*Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.*” A trebuit să-mi notez ceea ce spuneam, pentru că trebuia să aștept până traducea fiecare, și altfel nu mai știam unde am rămas.

Apoi le-am zis: „Misionarii v-au spus că Isus a venit să vă salveze.” Puteam să-i văd cum cei din triburi diferite se priveau unii pe alții, și se măsurau de sus până jos. Dar eu am continuat: „Misionarii v-au spus aceasta. Ei v-au spus că Isus este Marele Vindecător, care a venit și locuiește în mijlocul poporului Său, până la a doua Sa venire. Și El a spus: „*Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.*” Voi, cei care L-ați primit pe Isus Hristos ca Salvator personal, și care aveți acele lucruri la gât, ați vrea să-L vedeți pe Isus venind astăzi aici, mergând printre oameni și făcând aceleași lucrări pe care le-a făcut când a fost aici pe pământ?”

Toți au răspuns: „Sigur că dorim,” fiindcă voiau să vadă aceasta.

Atunci am spus: „Dacă El va face aici aceleași lucrări pe care le-a făcut când a umblat pe pământ, veți crede Cuvântul Lui?”

„Desigur,” au repetat toți.

A doua persoană care a venit pe platformă a fost o femeie mahomedană. Duhul Sfânt a vorbit, iar eu i-am spus:

„Știi că nu te cunosc și că nu știu limba ta.” Ea a confirmat aceasta. Pe frunte, între ochi, avea un punct roșu, ceea ce însemna că era dintr-o spiță de neam curată, o musulmană. Eu i-am spus:

„Eu nu te pot vindeca, dar ai înțeles ceea ce am spus în după-amiaza aceasta prin Mesajul adus?”

Femeia mi-a răspuns prin interpretul musulman și a zis:

„Da, am înțeles. Eu am citit Noul Testament.” Femeia era indiană. O, da! Vedeți, ei cred în Dumnezeu, pentru că sunt sămânța lui Avraam. Ea a spus că crede în Dumnezeu, dar crede că Mahomed este profetul Lui. Noi credem că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Vedeți, ea a spus că crede în Dumnezeu.

Eu i-am spus: „Dacă cunoști Vechiul Testament, știi că Dumnezeu a fost în profeții Lui de-a lungul timpului. În ce-L privește pe Isus, Cel pe care noi Îl numim „Hristosul,” El a fost Profetul lui Dumnezeu. El a fost ucis, dar voi nu credeți aceasta, pentru că preoții voștri vă învață că nu a fost ucis, ci a fugit cu un cal alb și a murit câțiva ani mai târziu de moarte normală. Aceasta credeți voi, dar conform Noului Testament, Isus Hristos a fost omorât și a înviat, apoi Și-a trimis Duhul Sfânt înapoi peste Biserică.”

Acolo i-am prins! Exact cu aceasta l-a provocat un musulman pe Billy Graham. Același lucru, același principiu.

Și am continuat: „Mahomed nu v-a dat nici o făgăduință, dar Isus ne-a făgăduit că noi vom face aceleași lucrări pe care le-a făcut El. El a spus în Ioan 5.19: *„Adevărat, adevărat vă spun, că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.”* Dacă Domnul Isus va veni și-mi va arăta care este necazul tău, sau de ce ai venit aici, dacă îmi va descoperi trecutul, dar și viitorul tău, dacă va dovedi că îți cunoaște trecutul, atunci desigur vei crede și ceea ce-ți va spune despre viitorul tău, este adevărat?”

Ea mi-a răspuns prin interpret: „Așa este.”

„În ordine,” am spus eu, „fie ca El să facă aceasta.”

Toți musulmanii s-au ridicat să vadă ce se va întâmpla. Atunci Duhul Sfânt i-a zis femeii: „Bărbatul tău este un om scund, grăsuț și cu mustață neagră. Voi aveți doi copii. În urmă cu trei zile ai fost la doctor, iar el te-a examinat și a constatat că ai o tumoare în burtă.”

Ea și-a plecat capul și a zis: „Așa este.”

„Dacă ai citit Noul Testament, știi că aici este o situație asemănătoare cu întâlnirea lui Isus cu femeia de la fântână.”

„Este adevărat.”

„De ce ai venit la mine, la un creștin? De ce nu te-ai dus la prorocul tău mahomedan?”

„Cred că tu mă poți ajuta,” a spus ea.

„Eu nu pot să te ajut,” i-am răspuns eu, „dar dacă Îl accepți pe acest Isus, care acum este aici, care cunoaște viața ta și știe totul despre tine, El te va ajuta.”

„Îl primesc pe Isus Hristos ca Mântuitor al meu,” a răspuns ea.

Aceasta a făcut totul. În după-amiaza aceea s-au întors la Hristos, zece mii de mahomedani. Vedeți? După circa treizeci de ani de misiune acolo, literatura a întors la Hristos un singur musulman, dar Evanghelia însoțită de putere a avut

nevoie doar de cinci minute și s-au întors la Hristos zece mii de musulmani.

Dumnezeu nu ne-a poruncit niciodată să construim biserici, școli teologice și spitale. Toate acestea sunt bune și Dumnezeu știe că avem nevoie de ele, dar Biserica a fost însărcinată să predice Evanghelia, nu să facă acele lucruri. Cu toate acestea, noi continuăm să răspândim broșurile noastre, cărți scrise de Asbury, etc. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe cei de la colegiul metodist din Wilmore, Kentucky, fiindcă este unul din cele mai duhovnicești locuri din lume. Sunt oameni cu adevărat drăguți.

Să vă dau un exemplu: Veneam de la... Nu mai știu cum se numea orașul... Billy, mai ții minte? Salisbury. Așa este, New Salisbury. Billy este memoria mea. Noi veneam de la Salisbury, Rhodesia, iar pe aeroport am văzut un tânăr și trei fete cu pașaport american. M-am dus la ei și le-am zis:

„Bună, am văzut că aveți pașapoarte americane.”

Tânărul mi-a replicat: „Vorbești engleza?”

„Da,” am răspuns eu, „sunt american.”

„Frumos,” a spus el.

„Sunteți în vacanță?” l-am întrebat eu.

„Nu, suntem misionari.”

„O, ce frumos! Mă bucur că ne-am întâlnit. De unde sunteți? De la ce biserică sau organizație, sau sunteți independenți?”

„Nu,” a răspuns băiatul, „suntem metodiști din Wilmore, Kentucky.”

„Locul acela se învecinează cu grădina mea,” am spus eu.

„Doar nu ești fratele Branham?”

„Ba da, domnule, sunt chiar Branham.” Aceasta l-a redus la tăcere și nu a mai spus nimic. Eu am putut să-l văd cum privește spre fete, așa că i-am zis:

„O clipă, fiule...” El și fetele erau foarte tineri. „Noi suntem creștini, și aș vrea să vorbesc puțin cu voi despre principiile creștine, fiindcă suntem aici pentru aceeași

cauză mare. Vreau să vă întreb în Numele lui Isus Hristos, pe voi, fetelor, și pe tine, tinere, dacă puteți arăta cu degetul spre un suflet pe care l-ați câștigat în acești doi ani pentru Domnul?” Ei n-au putut arăta nici măcar un suflet. Atunci am continuat: „Nu vreau să vă rănesc, pentru că apreciez ceea ce faceți, dar voi, fetelor, ar trebui să stați acasă și să le ajutați pe mamele voastre la spălatul vaselor. Voi nu aveți ce căuta aici!”

Nimeni nu are voie să meargă pe câmpul Evangheliei, decât după ce a primit Duhul Sfânt și predică în puterea și dovada Duhului, pentru că aceasta este singura modalitate prin care îi poți mișca pe oameni. Vedeți câte lucruri greșite se fac astăzi? Aceasta se întâmplă numai din cauză că oamenilor nu li s-a predicat adevărata Evanghelie. Vedeți unde au ajuns dacă li s-a dat doar slova? Aceasta a fost continuarea celor evadați din epoca lui Luther. Atunci, lumea a primit accesul liber la Biblie.

Să încercăm să vorbim acum despre epoca aceasta mare. Cred că suntem la versetul șapte, unde avem salutul:

„Îngerului Bisericii Filadelfia scrie-i: Iată ce zice Cel Sfânt, Cel adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide.” Este o frază pe cinste, nu-i așa? Voi reveni imediat la ea:

„Știu faptele tale: iată ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere, și ai păzit Cuvântul Meu, și n-ai tăgăduit Numele Meu.” Observați numai ce a urmat după această mișcare misionară a dragostei frățești, care a cuprins națiunile. Eu n-am nimic împotriva literaturii care a fost răspândită în toată lumea, dar bisericile denominaționale s-au întors la educație și la fapte bune. Vedeți, s-au întors înapoi.

După ce a fost înființată această denominațiune mare, Isus le-a pus în față o ușă deschisă. După timpul lui Wesley, a fost înființată biserica metodistă care s-a răspândit pretutindeni în lume, fiind una dintre cele mai mari biserici protestante. În timpul acela, înainte de a intra în epoca Laodicea, Domnul i-a dat Bisericii Sale o ușă deschisă.

Spun aceasta ca să înțelegeți ce vreau să spun prin suprapunerea epocilor. Vedeți? Aici El a spus că a pus înaintea Bisericii o ușă deschisă... Fiți atenți acum! Aceasta este trecerea de la epoca Bisericii Filadelfia la epoca Laodicea. Ușa este Isus. Eu

sunt sigur că mulți dintre voi cred aceasta, dar totuși cineva poate spune: „Aceasta o spune de la el!”, așa că aș vrea să vă citesc din Ioan 10.7: „*Isus le-a mai zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Eu sunt ușa oilor.”*”

Aceasta înseamnă înapoi în binecuvântare. Cum intrăm noi în Hristos? Ce este El? Ușa oilor. Eu m-am întrebat de multe ori cum este posibil să fie ușa oilor, dacă este un Om? Am înțeles aceasta când am fost în Orient. Acolo, seara după ce își numără oile, păstorul se pune în ușa prin care se intră în țarc. Nimic nu poate intra înăuntru la oi și nici nu poate ieși afară, fără să treacă peste el. Așadar, Isus este Ușa de intrare în staul.

Odată, eram într-o mașină de teren, când au trecut păstorii cu oile prin oraș. Cineva a fluierat din fluier și toate mașinile s-au oprit, iar eu m-am gândit: „Oare ce s-a întâmplat?” Era un păstor care trecea cu turma prin oraș.

În Răsărit nu este ca aici. Acolo oamenii își întind lucrurile pe jos, în fața casei, ca la piață. Pun mere, pere, și alte feluri de fructe, toate fiind aranjate în grămezi, și fiecare vânzător încearcă să vă convingă să cumpărați de la el. Acest păstor a mers cu oile de-a lungul străzii principale. Când l-am văzut, m-am gândit: „Acum se va produce o mare dezordine! Am să mă ridic să văd mai bine ce se va întâmpla.”

Fratele care mă însoțea, mi-a spus: „Fii atent, frate Branham fiindcă vei rămâne surprins de ceea ce vei vedea.” Totul s-a oprit. Păstorul a trecut pe acolo liniștit, fără să-l intereseze nimic, și fiecare oaie l-a urmat liniștită. Dacă el se întorcea așa, fiecare oaie din urma lui făcea întocmai ca el, și au mers așa până când au dispărut după colțul străzii.

Oh, acesta este felul în care trebuie să-L urmăm pe Păstorul nostru! Oile acelea mergeau prin mijlocul acelei străzi pentru a ajunge în partea cealaltă a orașului, urmându-l așa cum o face un câine. Ele priveau bunătățile expuse pe jos, dar l-au urmat pe păstor fără să se atingă de nimic. Oh, îmi place aceasta! Vedeți?

Atunci i-am zis fratelui care mă însoțea: „O, frate, mi-ar fi plăcut să vorbesc limba acestei țări, fiindcă aș fi putut ține o predică acum.” Iată-le! Oile îl urmau pe păstor fără să se întoarcă la stânga sau la dreapta.

Aceasta a făcut și Biserica de-a lungul timpului: Ea l-a urmat pe Păstor, pe Duhul Sfânt care ne călăuzește la Viața veșnică. Nu a deviat nici o clipă de la cale, chiar

dacă au venit mulți care au spus: „Aici este o comunitate în floare, iar aici sunt câțiva care au titlul de doctor.” Nu, ele Îl urmează numai pe Păstor. Oile Îl vor urma pe Păstor oriunde vor merge, pentru că este scris: . „*Oile Mele ascultă glasul Meu... Nu merg deloc după un străin.*” (Ioan10.27,5). Așa este. Păstorul cunoaște behăitul oilor și purtarea oilor.

După ce am ieșit din oraș, am văzut un alt lucru care m-a surprins. Pe un câmp erau niște oameni care aveau măgari, vaci, porci, oi, capre și alte animale, așa că l-am întrebat pe însoțitorul meu:

„Ce fac oamenii aceia?”

„Aceia sunt păstori,” a răspuns el.

„Păstorii au grijă de măgari?”

„Da, domnule.”

„Eu am crezut că păstorul se îngrijește numai de oi!”

„Nu,” a răspuns el, „păstorul este un ciurdar, un îngrijitor al animalelor. În țara voastră sunt numiți cow-boy.”

„Am înțeles. Păstorul păstorește o turmă.”

„Așa este,” a spus el, după care a adăugat: „Ești predicator și vreau să-ți spun ceva, fiindcă lucrul cel mai ciudat se petrece noaptea. Este adevărat că păstorul păzește tot felul de animale și are grijă să le hrănească în timpul zilei. Însă seara lasă măgarii și porcii pe câmp, dar oile le duce în țarc.”

„Oh,” am spus eu, „Doamne, indiferent ce se va întâmpla, fă-mă o oaie, fiindcă atunci când vine noaptea, vreau să fiu în țarc.” Eu doresc să intru prin Ușă.

În Ioan 10.7-9 scrie: „*Isus a zis: „Adevărat, adevărat, vă spun că Eu sunt ușa oilor.*

Toți cei ce au venit înainte de Mine, sunt hoți și tâlhari; dar oile n-au ascultat de ei.

Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra și va ieși, și va găsi pășune.”

„Eu am pus înaintea acestei biserici, între epoca Bisericii Filadelfia și epoca Bisericii

Laodicea, o ușă deschisă. Ați înțeles acum? Cugetați și adânciți-vă în aceasta. Ascultați, căci vine ceva bun! Aceasta este mierea din stâncă! Noi scoatem afară mărgăritarele și le lăsăm să strălucească.

„*Eu sunt Ușa oilor.*” (În traducerea engleză scrie: „Eu sunt ușa țarcului”). Ce este această Ușă care le-a fost pusă înainte? Să ne întoarcem puțin înapoi ca să ne amintim. Marea epocă misionară metodistă a mers prin țară cu mesajul sfințirii. Luther a adus neprihănirea, iar Wesley a venit cu mesajul sfințirii. Dar la sfârșitul epocii metodiste, totul a prins rădăcini și a devenit o organizație mare.

Acum ascultați, fiindcă este ceva puternic! Aș vrea să-mi dovediți cu istoria că ceea ce voi spune în continuare nu este adevărat: Fiecare trezire dată de Dumnezeu s-a ridicat ca la Rusalii, fără să fie organizată, dar de îndată ce s-a organizat, a murit și nu s-a mai ridicat niciodată. Membrii acelei biserici au mers mai departe și s-au înmulțit, dar nu au mai avut niciodată o trezire a Duhului. Nici trezirea lui Luther, nici trezirea metodistă nu s-au mai ridicat niciodată, și la fel se întâmplă cu trezirea pentecostală: nici ea nu se va mai ridica niciodată. Nu, domnilor. Ele s-au organizat, dar Dumnezeu a spus de-a lungul acestor epoci ale Bisericii, că urăște acel lucru, care este de fapt învățătura nicolaiților.

Noi nu vorbim împotriva nimănui, pentru că peste tot sunt oameni buni, și oile lui Dumnezeu se găsesc în toate acele locuri. Este adevărat iar, dacă metodiștii, baptiștii sau oricare dintre ei, sunt născuți din nou prin Duhul lui Dumnezeu, sunt copiii lui Dumnezeu. Ei sunt poporul lui Dumnezeu, dar organizațiile i-au subjugat, iar astăzi umblă de la o organizație la alta cu o scrisoare de recomandare.

Domnul a spus însă la sfârșitul acestei epoci: „*Eu sunt Ușa oilor.*” Ce ușă a fost deschisă de Isus între aceste două epoci ale Bisericii? Epoca metodistă s-a încheiat în jurul anului 1906, când Dwight Moody și ceilalți nu mai erau. Atunci a venit cercetarea Duhului, iar oamenii au primit Duhul Sfânt, au vorbit în limbi și au făcut toate acele lucruri, fiindcă darurile s-au întors în Biserică. Aceasta s-a întâmplat în anul 1906. Ce a urmat după aceea? Mai întâi au organizat vechiul Consiliu General, care acum se numește „Adunările lui Dumnezeu”, o mare organizație pentecostală. Ce s-a întâmplat atunci? El a deschis o ușă. „**Știu faptele tale: iată **ți-am pus înainte o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide...****” O Ușă deschisă. Ce este această „Ușă deschisă?” Este descoperirea dumnezeirii supreme a lui Isus Hristos. El nu este a doua persoană a trinității, ci Dumnezeu însuși S-a făcut trup și a locuit printre noi

Să mergem puțin mai departe:

„...nimeni nu o poate închide, căci ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu.”

Este pentru prima dată când se vorbește despre Numele Lui de când acesta a fost pierdut. Lui Luther, El i-a spus: „...îți merge numele că trăiești, dar ești mort.” Ei au pierdut Numele Lui și au luat titlurile: „Tată, Fiu și Duh Sfânt,” dar aici, între aceste două ultime epoci, apare din nou Numele Lui, ușa deschisă. Este vorba de descoperirea a ceea ce este El; de descoperirea dumnezeirii Sale. Este exact cum S-a descoperit primei epoci a Bisericii. Fiți atenți!

Ioan L-a văzut stând cu mâinile întinse în mijlocul celor șapte sfeșnice. Aici avem primul sfeșnic, al doilea, al treilea, al patrulea, al cincilea, al șaselea și al șaptelea, iar El stă acolo cu mâinile întinse în formă de cruce și spune: „*Eu sunt Alfa și Omega,*” ceea ce înseamnă: „Eu sunt Cel Atotputernic la început, și Eu sunt Cel Atotputernic și la sfârșit, adică Același!”

Lumina a apărut în Răsărit și apune în vest. Apoi a fost o zi mohorâtă, o epocă întunecoasă, dar „*spre seară se va arăta Lumina.*” Aceeași putere a Evangheliei care S-a ridicat și a strălucit aici, în Răsărit, este acum în partea de Vest. Vedeți? „*Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul.*” Totul este în mâna Lui de la început până la sfârșit. Înțelegeți?

Ce a făcut El în primul capitol al Apocalipsei? I-a descoperit Bisericii din Efes divinitatea Sa supremă. Este adevărat? Acum fiți atenți!

În fiecare biserică ce a urmat, El S-a descoperit în dumnezeirea Sa, doar în starea proslăvită, dar în ultima epocă El este „Sfârșitul”, adică Același care a fost la început; avem din nou originalul de la început. Vedeți? „*Cel dintâi și Cel de pe urmă.*” Prima epocă și ultima epocă, pentru că El a spus: „*Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă.*”

Dar voi întrebați: „Cum s-a întâmplat aceasta? Cine a rânduit lucrurile în felul acesta?” A fost o descoperire și mulți dintre voi, cei aflați aici, ați primit-o.

Am să vă spun ceva acum. Întreaga Sa Biserică este zidită pe descoperirea divină a Persoanei Sale. Corect? Dacă nu credeți aceasta, haideți să ne întoarcem puțin la Matei 16. 18 și să citim de acolo. În felul acesta veți vedea că întreaga descoperire

este zidită pe El. Întreaga Biserică este zidită pe descoperirea Persoanei Sale. În versetul 13, Isus le-a pus ucenicilor Săi o întrebare: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?” Fiți atenți! Aici, Domnul vorbește pentru prima dată despre Biserică, iar în Apocalipsa o face pentru ultima dată.

„Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții: Ilie; alții: Ieremia, sau unul din prooroci.”

„Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?”

Simon Petru, drept răspuns, l-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”

Isus a luat din nou cuvântul, și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.”

O, voi nu veți afla niciodată aceasta de la un seminar!

„Simone, tu n-ai putut primi acest lucru decât prin descoperire dumnezeiască. Ție ți-a fost descoperit din ceruri Cine sunt Eu.” Vedeți?

În Ioan 8.24, Isus a spus: „Dacă voi nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.”

„Și EU SUNT, îți spun: Tu ești Petru și pe această PIATRĂ voi zidi Biserica Mea, iar locuința morților nu o va birui.” (Matei 16.13-18).

Ce este aceasta? Descoperirea dumnezeiască, Adevărul venit de la Dumnezeu, Cuvântul Domnului!

În această mare descoperire pe care Dumnezeu a dat-o Bisericii în aceste zile din urmă, noi vedem că El a pus între cele două epoci ale Bisericii o „Ușă deschisă” pe care a descoperit-o El însuși. Această Ușă nu a fost pusă nici în Filadelfia și nici în Laodicea, ci în timpul trecerii de la o epocă la alta. Vă voi dovedi acest lucru imediat, ca să puteți înțelege. Noi vom clarifica imediat tabloul, ca să-l vedeți așa cum este, dacă vreți să-l vedeți. În ordine.

El Și-a zidit Biserica pe descoperirea Persoanei Sale. Câți dintre voi știu că acesta este adevărul? El Și-a zidit Biserica pe descoperirea Sa; pe Cine este El.

Ce a spus El? „...nimeni n-o poate închide!”

„Știi faptele tale: iată ți-am pus înaintea o ușă deschisă...” Ce este „Ușa deschisă?” Descoperirea dumnezeirii supreme a lui Isus Hristos. Ce i-a spus El Bisericii Sale din prima epocă? *„Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.”*

La început, El a mărturisit de trei ori aceasta; i-a descoperit primei Biserici dumnezeirea Sa, iar înainte de a ajunge la ultima epocă a Bisericii, a spus: *„Eu ți-am pus înaintea o ușă deschisă.”* Dacă vrei să vezi descoperirea, iat-o aici: este descoperirea pe care Și-a zidit El Biserica. Singura cale prin care a putut să-Și ia Biserica este prin descoperirea referitoare la Cine este El cu adevărat.

Priviți! Când Dumnezeu a făcut legământul cu Avraam, acesta L-a întrebat: „Cum se vor întâmpla aceste lucruri având în vedere că eu sunt bătrân și că singurul meu moștenitor este Eliezer din Damasc, slujitorul meu? Cum se va împlini acest lucru?”

Amintiți-vă că peste el a venit un somn adânc, așa cum vine peste fiecare om: moartea. Atunci a văzut că înaintea lui a apărut un cuptor care fumega; fiecare păcătos merită să meargă în iad. Avraam jertfise un taur, un țap, o vacă de trei ani și doi porumbei. Porumbeii nu au fost tăiați în două, ca celelalte animale. Lumina și-a făcut apariția acolo și a mers înapoi și încolo printre bucățile de carne, confirmând Legământul făcut cu Avraam.

Știți cum se face un legământ în Japonia? Ei presară sare unul peste celălalt. Iau un vas cu sare, stau jos și vorbesc: Vei face așa și așa?” „Da, voi face exact așa.” Apoi, ei încheie un legământ, iau puțină sare și o aruncă unul peste celălalt, confirmând astfel legământul făcut. Sarea păstrează gustul.

Cum se face un legământ aici, în America? Când facem un legământ, noi spunem: „Vei face cutare și cutare lucru?” „Da, voi face.” Apoi ne strângem mâna, aceasta fiind confirmarea legământului la care s-a ajuns. Dar atunci când fac un contract în Orient, ei îl scriu pe hârtie. Așa făceau în zilele lui Avraam, apoi sacrificau animalul și-l tăiau în două. Cei aflați în cauză, se puneau între cele două bucăți, scriau înțelegerea, apoi o rupeau în două. Fiecare lua o parte din înțelegere și depuneau jurământul în care spuneau că dacă nu îl vor respecta, să pățească la fel ca animalul jertfit. Acel contract nu putea fi imitat, pentru că atunci când urmau să fie puse împreună, cele două părți trebuiau să se potrivească exact, să fie ca la început.

Ce voia să-i arate Dumnezeu lui Avraam? Ce urma să facă El? Dumnezeu a vrut să-i arate că El va lua sămânța lui Avraam, prin Isaac, și o va duce până la Isus, care a fost jertfit pe Golgota și a fost străpuns în coastă. Apoi a luat Duhul afară din el, afară din trup, a ridicat trupul acela și l-a pus la dreapta majestății Sale în înaltul cerului și a trimis Duhul Sfânt înapoi peste Biserică. Acesta este Legământul pe care l-a făcut Dumnezeu și l-a împărțit: noi avem Duhul, iar El are Trupul. Apoi, când El vine înapoi, Duhul care este acum în noi, l se va alătura ca Mireasă. Amin. Nici o denotațiune nu este inclusă aici, pentru că nu este ancorată în El. Nu, domnilor. Este doar nașterea prin Duhul Sfânt, curată și neamestecată. Acesta este Legământul.

Noi am văzut că El a spus: „*Ți-am pus înainte o ușă deschisă.*” Indiferent câte organizații omenești se vor ridica, nici chiar porțile locuinței morților nu vor reuși să o închidă. Există o singură cale prin care poți birui, iar aceasta este să intri pe acea Ușă. Aceasta este tot. Tu nu te poți alătura acestei Biserici, ci trebuie să te naști în Ea. Așa este. Așadar, nu există nimeni care să poată opri vreodată Mesajul despre Dumnezeirea supremă a lui Isus Hristos și botezul în Numele Domnului Isus Hristos. Porțile locuinței morților nu îl vor birui niciodată.

Voi ziceți: „De unde știi că Mesajul acesta este adevărat?” Pentru că este în concordanță deplină cu Cuvântul și nimeni nu l se poate împotrivi. Așa este. Este Cuvântul. Voi nu veți găsi în Scriptură nici un loc în care să scrie că cineva a fost botezat vreodată în „Numele Tatălui, Fiului și al Duhului Sfânt.”

Marele apostol Pavel, îngerul Bisericii din Efes, a poruncit ca toți aceia care au fost botezați altfel, să se boteze în Numele Domnului Isus Hristos, indiferent cum au fost botezați mai înainte. El a spus: „*Chiar dacă un înger din cer vine și vă învață altceva, să fie blestemat!*” (Galateni 1.8).

Puteți vedea ce fel de Mesaj va aduce îngerul care va veni în zilele din urmă? Noi putem pregăti terenul pentru el, dar vă spun că atunci când va veni, el va predica botezul în Numele Domnului Isus Hristos. Dacă nu credeți aceasta, vă rog să veniți aici mâine seară, și vă voi dovedi aceasta cu Scriptura. El va face aceasta cu siguranță. Va aduce tăierea împrejur a inimii, minunile divine și lucrările făcute cu putere, așa cum s-a întâmplat în ziua de Rusalii. Binecuvântarea originală a Rusaliilor se va întoarce la o minoritate, ca să o aducă înapoi. Vedeți? Contractul acela se va potrivi exact cu partea ruptă la început.

O, Îl iubesc! Sunt atât de bucuros, atât de bucuros! Nu pot să exprim îndeajuns aceasta, dar sunt nespus de bucuros pentru că sunt unul dintre ei. Sunt atât de bucuros!

Îmi doresc ca toți frații mei să fie așa. Aș fi vrut să-i am aici pe frații și surorile mele, pe prietenii mei din întreaga lume, ca să vadă și ei aceste lucruri mărețe. Dumnezeu știe că mi-aș fi dorit să fie în seara aceasta aici. Eu am de crescut un băiețel, Iosif, și două fete, Sara și Rebeca, și am o soție minunată pe care urăsc că trebuie s-o părăsesc tot timpul; dar dacă aș ști că frații mei, oamenii din toată lumea pe care-i iubesc, ar primi Cuvântul, ar crede și ar fi umpluți cu Duhul Sfânt, atunci aș fi gata să plec chiar acum să le predic. Vedeți? Așa este. Dar nu se poate... Dacă le vorbești frumos, oamenii cred că vrei să pui ceva peste ei, de aceea poți face un singur lucru: să stai pe Cuvânt și să-L bați bine în cuie! Așa este. Rămâneți în Cuvânt! O, cât de mult Îl iubesc!

Descoperirea Lui însuși, a divinității Lui supreme. Ce a făcut El? Nu pot lăsa aceasta deoparte, trebuie s-o spun. El S-a descoperit Bisericii din Efes. Este adevărat? Atunci a răsărit pentru prima dată Lumina creștină. Așa-i? Atunci a început epoca Duhului Sfânt: în Efes; iar profetul a spus că va veni o zi când nu va fi nici noapte și nici zi, dar spre seară se va arăta Lumina. (Zaharia 14.7). (În limba engleză scrie: „...spre seară se va întoarce, va reveni Lumina.”). Înțelegeți? Noi am văzut ziua mohorâtă, întunericul, organizațiile și celelalte lucruri, dar în zilele din urmă, El a dat o ușă deschisă.

Isus a spus: „Eu sunt Ușa aceea!” L-ați auzit vreodată spunând: „*Eu sunt Ușa! Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*”? L-ați auzit spunând: „*Strâmtă este poarta și îngustă este calea*”? Ați observat vreodată cum se pronunță cuvântul „strâmt”? În engleză, acest cuvânt se referă la apă. Se pronunță ca și cuvântul englezesc „drept.” Ce este apa? Poarta, ușa. Vedeți? Calea este prin apă, în Numele Domnului Isus. „*Strâmtă este poarta și îngustă este calea.*” Apa este poarta, calea, și noi putem intra înăuntru prin Numele Domnului Isus: „*Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi*, în timp ce priviți spre Calvar, *darul Sfântului Duh.*”

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri...” Unii spun că a fost numai pentru apostoli, dar Cuvântul spune: „...*pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.*” Aceasta este! „...*în oricât de mare număr îi va chema Domnul,*

Dumnezeul nostru." Făgăduința este pentru toți, dacă respectați această Prescripție medicală. Așa este.

Să nu spuneți: „Eu pot să mă strecur și pe lângă!”, fiindcă a fost un om care a încercat să facă aceasta, dar a ajuns pe altă cale. Ați știut aceasta? Ați citit vreodată pilda aceasta? Măine dimineață vom vorbi despre nuntă, cum se desfășoară ea în Orient, și vom vedea cum s-a strecurat omul acela acolo. În ordine.

„Strâmtă este poarta, îngustă este calea.” Apa este poarta, ușa care te duce în Domnul Dumnezeu.

„Eu ți-am pus înaintea o ușă deschisă. Eu am cheile și sunt singurul care o poate deschide; sunt singurul care o poate descoperi. Eu am cheile!” Așa este.

„Nimeni nu vine la Mine, decât dacă este atras de Tatăl.” Și: *„Toți aceia pe care Mi i-a dat Tatăl, vin la Mine.”* (Ioan 6.44,37). Nici un om nu poate fi salvat decât prin Isus Hristos; nu printr-o biserică sau printr-o organizație, nici printr-un episcop sau papă, ci numai prin Isus Hristos. El are cheia și este Singurul care poate deschide. Ce fel de cheie are El? Are cheia lui David pentru viitoarea Împărăție de o mie de ani, unde El va sta pe tronul lui David. „Eu am cheile lui David. Eu deschid această ușă și nimeni nu o poate închide. Nimeni în afară de Mine nu o poate deschide și nimeni în afară de Mine nu o poate închide.”

Cum este posibil acest lucru? Cum poate să știe cineva că El este Hristosul? Numai prin descoperire. Vedeți? El Se descoperă pe Sine; El are cheia. El poate să deschidă ușa sau poate s-o lase închisă. Vedeți? „Eu am cheia ușii. Eu sunt ușa. Eu sunt Calea; Eu sunt Adevărul; Eu sunt Lumina.” Oh! „Eu sunt Alfa; Eu sunt Omega; Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă; Eu sunt Tatăl; Eu sunt Fiul; Eu sunt Duhul Sfânt. EU SUNT!” Nu: „Eu am fost” sau: „Eu voi fi!”, ci EU SUNT. „EU SUNT” înseamnă „Cel care trăiește pentru veșnicie.” Vedeți? „Eu sunt!” „Am fost întotdeauna și voi fi întotdeauna Același!” „Eu sunt acum așa cum am fost și voi fi așa întotdeauna.” Vedeți? El este numai „EU SUNT”.

„Eu am cheile lui David, ale Împărăției și nimeni nu poate închide!” Versetul șapte mărturisește că El are cheile lui David și că nimeni nu poate să închidă Ușa.

Să mergem mai departe:

„...ai puțină putere.”

Oh! El i-a spus acestui grup mic: „*Tu ai puțină putere.*” Ce înseamnă aceasta? Este ca în cazul unui om care a avut moarte clinică, dar a revenit la viață prin resuscitare. Așa ați ieșit și voi din aceste vechi crezuri moarte, ați început să reveniți la viață și v-ați scuturat puțin ca să vă treziți.

„Ai puțină putere, dar Eu ți-am pus în față o ușă deschisă.” Imediat după ce au ieșit din luteranism, papalitate, metodism și din toate lucrurile, El le-a spus: „Eu am pus în față ta o ușă deschisă. Acum ai puțină putere, dar ce vei face în legătură cu aceasta? Ușa este în față ta, iar tu poți să intri sau să rămâi afară; poți alege ce dorești. Ușa este deschisă chiar înaintea ta... Tu ai puțină putere, pentru că tocmai ai venit la Viață, ești la început.”

Așa a fost Biserica la început, iar dacă observați, la sfârșitul epocii Laodicea, ei se întorc din nou la fapte. Ușa a fost deschisă între ultimele două epoci ale Bisericii, iar epocii Laodicea i s-a spus: „*Știu faptele tale...*” Ce a fost aceasta?

Noi am văzut ce sunt faptele și unde este scaunul Satanei. Ce a fost scaunul Satanei? Vedeți, ei s-au întors înapoi și au devenit o denominațiune.

Voi, „Adunările lui Dumnezeu,” „penticostalii unitarieni” și „Biserica lui Dumnezeu”! Oh, fraților, puteți vedea ce ați făcut? Voi v-ați întors exact la lucrul pe care îl urăște Dumnezeu și ați rupt părtășia. Unii din cei mai cumsecade oameni din lume sunt în „Adunările lui Dumnezeu.” Priviți ce oameni buni sunt și în „Biserica pentecostală Unită.” Uitați-vă și la organizația numită „Biserica lui Dumnezeu.” Dar din cauza acelor organizații, ei se ceartă, strigă unii la alții și se numesc unii pe alții „adăpost de șobolani.” Este o rușine! Dumnezeu urăște neînțelegerile între frați. Așa este. Organizațiile acestea seamănă numai discordie între frați. Noi ar trebui să stăm în spărtură și să spunem: „Noi suntem frați!”

Noi nu suntem separați

Suntem un singur trup;

Una în nădejde și în învățătura Bibliei,

Una în dragoste.

Îmi place acest cântec vechi, cântat de un soldat creștin: „Înainte, luptători ai lui

Hristos!" Da, domnilor.

La sfârșitul epocii Laodicea, biserica s-a întors din nou la fapte, iar mișcările pentecostale au devenit denominațiuni.

Să mergem în Apocalipsa 3.15:

„Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot!”

„Știu faptele tale...” Aceasta arată că ei s-au întors din nou la aceleași fapte: au pierdut din putere și au mers înapoi la organizație; au format organizația pentecostală.

La trecerea de la o epocă la alta, ei au primit puțină putere, între cele două epoci care aveau doctrina denominațională nicolaită.

Luteranii s-au întors la nicolaism și au rânduit episcopi și așa mai departe. Apoi a venit Wesley, dar și ei aveau titluri mărețe ca: episcopul de Canterbury și altele. Și acum, mișcarea pentecostală se îndreaptă exact spre aceleași fapte: spre învățătura nicolaiților și spre acele denominațiuni mari.

Dar între aceste două epoci, El a deschis ușa și i-a dat bisericii puțină putere, ca să se învioreze, să-și ridice puțin capul ca să vadă unde a ajuns și să primească descoperirea. Este ca și cum cineva ar fi bătut și trântit la pământ; apoi se ridică, își scutură capul și privește în jur.

Apropo, am visat despre aceasta astă noapte. Charlie, am crezut că am împușcat o veveriță și că am dat-o jos de pe creangă. Acolo era și o femeie în vârstă care era tare nervoasă pe mine și voia să vină să mă prindă. Veverița aceea avea o mică dungă albă în jurul gâtului; ea a stat acolo, și-a mișcat capul de două sau trei ori, apoi a fugit cât a putut de repede în pădure.

Femeia aceea bătrână, pe care am văzut-o în vis, poate fi biserica denominațională. Ea a devenit agresivă, dar am reușit să scap de ea. Oh, era doar puțină lumină, dar era suficientă să pot... Știu că am mers cu mașina mea în josul străzii, iar ea nu a vrut să mă lase să trec, dar eu am virat cu Fordul meu și am luat-o pe altă parte, ca să nu mă prindă... Numai așa am reușit să scap.

„Ți-a mai rămas puțină putere; folosește-o ca să vezi ce se întâmplă între cele

două epoci." Ați observat următorul verset? Acolo scrie: „...ai puțină putere, și ai păzit Cuvântul Meu.”

„Ai păzit Cuvântul Meu.” Așa și-au păstrat puterea; așa au primit descoperirea. Ei au primit Biblia care a fost tipărită mai întâi de Luther și a fost răspândită pretutindeni în epoca lui Wesley. Astfel, ei au primit Cuvântul, L-au păzit și au văzut descoperirea lui Isus Hristos; au văzut că El era Dumnezeu manifestat în trup de carne printre noi și că botezul în apă se face în Numele Domnului Isus Hristos. Aceste adevăruri s-au întors înapoi la ei. Așa este. Apoi au primit Numele Lui. Vedeți? Este atât de simplu; mai simplu decât citirea unui ziar. Voi nu puteți tăgădui aceste lucruri, pentru că sunt scrise în Scriptură și dovedite de istorie. Este exact când biserica pentecostală și-a primit numele: în perioada 1908-1912; acesta este timpul în care a început să decadă.

„...și n-ai tăgăduit Numele Meu.”

Îmi place aceasta. El are cheile lui David, Își poate ține Cuvântul și vă transpune în Împărăția Sa. Numele Lui a fost descoperit.

Ei au ieșit afară din biserica aceea căreia îi mergea numele că trăiește, dar era moartă, și au intrat într-o Biserică ce primise Numele Lui și Viață. Vedeți? Ei au ieșit afară din moarte, de unde se folosea formula: „Tată, Fiu, Duh Sfânt,” care nu are nici un sens. Așa este. Aceasta se primește prin descoperire. Întreaga Lui Carte este scrisă prin descoperire. Așa este. El Se descoperă.

El a spus în Matei 28.19: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt.” Pe care din aceste nume le veți folosi? Majoritatea trinitarienilor botează „în Numele Tatălui, în Numele Fiului și în Numele Duhului Sfânt,” dar acest lucru nu este biblic. Întrebați pe oricine vreți și veți vedea că așa este.

Porunca este: „În Numele (singular), nu în Numele (plural). Un singur Nume: „Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.” (În limba română nu se observă această diferență, pentru că cuvântul „numele” are aceeași formă și la singular și la plural, dar în limba engleză în porunca dată scrie: „Name” (singular) și nu „Names” (plural) -. n.tr.). Înțelegeți? În ordine.

„Tată” nu este un nume: „Fiu” nu este un nume și „Duh Sfânt” nu este un nume. Dar ce este? Ceva mort, fără viață. Acestea sunt doar niște titluri, niște atribute,

nicidecum nume.

Viața lui Hristos descoperă aceasta. Petru a stat acolo cu cheile Împărăției cerurilor în mâinile sale, iar Împărăția este Duhul Sfânt. Cu alte cuvinte este vorba de descoperire, pentru că Isus i-a spus: *„Nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta”*. O, frate, vezi aceasta? Petru a fost binecuvântat să primească descoperirea Adevărului. El a fost prezent atunci când Isus le-a spus: *„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.”*

Astfel, Petru s-a întors și a spus: „Eu am primit cheile; mie mi s-a descoperit ce înseamnă aceasta, pentru că „Tată” nu este un nume: „Fiu” nu este un nume și „Duh Sfânt” nu este un nume. Eu știu care este Numele, așa că vă botez în Numele Domnului Isus Hristos.” Amin. Așa este.

Este ca și cum ați citi o poveste de dragoste. Porunca misionară se află la sfârșitul Evangheliei lui Matei.

Dacă citiți o poveste de dragoste... eu știu că nu faceți aceasta, dar dacă ați citit cărți de dragoste atunci când erați păcătoși, la sfârșit scria, de exemplu, că „Ioan și Maria au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.” Cine erau Ioan și Maria? Există o singură cale ca să aflați: să mergeți la carte și să citiți începutul poveștii, este adevărat?

Isus a spus la sfârșitul ultimului capitol din Matei: *„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.*

Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.” Dacă „Tată” nu este nume, „Fiu” nu este nume și „Duhul Sfânt” nu este nume, ar fi bine să mergem și să citim ce scrie la începutul cărții, adică în Matei capitolul unu.

Aș vrea să vă aduc un tablou, pentru situația în care ar putea fi printre noi cineva care n-a înțeles niciodată aceasta. Fiți atenți! Iau trei obiecte: să zicem că acesta este Tatăl, acesta este Fiul și acesta este Duhul Sfânt. Fiți atenți: „Tată, Fiu și Duh Sfânt.” Aceasta este ceea ce a spus Isus în Matei 28.19, este adevărat? „Tată, Fiu și Duh Sfânt.” Cine este acesta? „Tatăl.” Cine este acesta? „Duhul Sfânt.” Iar acesta? (Adunarea răspunde: „Fiul”). Fiul. În ordine. Al cui Tată este Acesta? Al lui Isus Hristos. Corect?

Să citim din Matei 1.18. Vom citi povestea de dragoste ca să vedem Cine este Cel care a spus: „*Mergeți și botezați-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.*”

Primul capitol din Matei începe cu genealogia:

„Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam. Avraam a născut pe Isaac; Isaac a născut pe Iacov; Iacov a născut pe Iuda și frații lui...”, și continuă așa până în versetul 18. În versetul 17 scrie:

„Deci, de la Avraam până la David, sunt patrusprezece neamuri de toate; de la David până la strămutarea în Babilon sunt patrusprezece neamuri; și de la strămutarea în Babilon până la Hristos, sunt patrusprezece neamuri.

Iar nașterea lui Isus Hristos a fost așa: „Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif; și înainte ca să locuiască ei împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Dumnezeu Tatăl.”

Așa scrie? De la cine s-a aflat însărcinată Maria? (Adunarea spune: „De la Duhul Sfânt”). Păi, am crezut că cineva spune că Acesta era Tatăl Lui. (Fratele Branham arată spre obiectul care îl reprezintă de Tatăl). Dacă Duhul Sfânt este o persoană, iar Tatăl este o altă persoană, înseamnă că Isus a avut doi tați. Ce aveți în cazul acesta? Un copil născut nelegitim.

Poate ziceți: „Oh, aici este o greșeală de tipar.” Bine:

„Iosif, bărbatul ei, era un om neprihănit, și nu voia s-o facă de rușine înaintea lumii; de aceea și-a pus de gând s-o lase pe ascuns.

Dar pe când se gândea el la aceste lucruri, i s-a arătat în vis un înger al Domnului, și i-a zis: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevasta ta, căci ce s-a zămislit în ea, este de la...” (Adunarea spune „Duhul Sfânt.”)

Biblia spune că „*Orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori.*” (2Corinteni 13.1). Vedeți? Tatăl lui Isus a fost Duhul Sfânt. Dar El a spus că Dumnezeu este Tatăl Lui. Dacă Tatăl și Duhul Sfânt sunt două persoane diferite, care dintre ei este Tatăl lui Isus Hristos? Vedeți unde ajungeți? Sunteți atârnați în aer. Voi trebuie să admiteți că Duhul Sfânt este Dumnezeu însuși. Înseamnă că aveți doi în loc de trei.

Versetul 20: „*...căci ce s-a zămislit în ea,...(Cine a fost Cel care a zămislit în ea? Duhul Sfânt.) ...este de la Duhul Sfânt.*”

Ea va naște un Fiu, și-i vei pune Numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale."

Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinescă ce vestise Domnul prin proorocul, care zice:

„Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-i vor pune numele Emanuel”, care, tălmăcit, înseamnă: „Dumnezeu este cu noi”.

Care este Numele Lui? Cine sunt Ioan și Maria care au trăit fericiți până la adânci bătrâneți? Care este Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh? Când S-a născut pe pământ, Isus a fost Hristos Domnul. După opt zile, când a fost tăiat împrejur, mama și tatăl Lui L-au numit „Isus,” ceea ce înseamnă că El a fost Isus Hristos, Domnul Isus Hristos. El era Domnul! Când S-a născut, El a fost Hristos Domnul. Apoi I S-a dat Numele Isus, și astfel a fost Domnul Isus Hristos. Exact aceasta i-a fost descoperit lui Petru. El a știut ce li s-a cerut prin cuvintele: *„Mergeți și botezați în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.”* El i-a putut descoperi aceasta lui Petru, deoarece a știut că avea darul descoperirii. Da, Petru o știa pentru că îi fusese descoperită de sus, prin Duhul. Și când Dumnezeu vede că omul primește descoperiri de sus, El poate avea încredere în omul acela și poate lucra cu el, pentru că este scris că nimeni altcineva, în afară de Tatăl, nu îi poate descoperi. Dumnezeu este singurul care poate aduce descoperirea, și El știa că Petru era în legătură cu Duhul.

Petru a primit descoperirea și ca urmare s-a ridicat și a spus: *„Pocățiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor.”*

Cu numai câteva zile înainte de aceasta, Domnul Isus i-a spus lui Petru:

„Și Eu îți spun: tu ești Petru (Grecește: „Petros”), și pe această piatră (Grecește: „petra”) voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.

Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri.” (Matei 16.18-19).

În ziua de Rusalii, la inaugurarea Bisericii, la zece zile după ce Isus le spusese ucenicilor Săi: *„Botezați-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”,* Petru a știut prin descoperire că nu există nici un nume „Tată, Fiu, Duh Sfânt”.

Nimeni n-a învățat aceasta până la catolici, și orice persoană care este botezată în

„Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh”, este botezată de fapt cu botezul catolic, nu cu botezul creștin.

În ziua de Rusalii, toți au fost umpluți cu Duhul Sfânt, au vorbit în limbi și s-au purtat ca niște oameni beți. De fapt ei erau beți, dar se îmbătaseră cu Vinul cel nou care a venit din ceruri, din Canaanul de sus. În timp ce toți strigau și se comportau ca niște oameni beți, Petru s-a ridicat și a spus că nu sunt beți, ci se împlinea ceea ce a spus prorocul Ioel: că va fi turnat Duhul Sfânt.

Atunci iudeii au spus: „Ce să facem, fraților?” Aceasta este întrebarea: „Cum putem primi și noi aceasta? Cine are cheile?”

„Vino aici, Simone. Tu ai cheile, folosește-le! Ce vei spune?” Amintiți-vă că Isus i-a spus: *„Ce vei lega pe pământ, este legat și în cer. Ce vei dezlega pe pământ, este dezlegat și în cer.”* Dacă El este Dumnezeu, trebuie să Se țină de Cuvânt.

Preoților catolici, aș vrea să-mi arătați „iertarea păcatelor” propovăduită de voi. Un preot catolic mi-a spus odată:

„Nu a spus Domnul Isus: *„Celor ce le veți ierta păcatele, le vor fi iertate. Celor ce le veți ține, vor fi ținute.”*?

„Da, așa a spus.”

„Atunci nu i-a dat Domnul Isus, Bisericii Sale, puterea de a ierta păcatele?”

„Sigur că i-a dat-o,” am răspuns eu.

Și n-a spus El că „Pe cine iertați voi, va fi iertat, iar pe cine nu iertați, nu va fi iertat”?

„Este adevărat, El a spus aceasta.”

„Atunci, nu i-a dat El, Bisericii Sale, și noi suntem biserica Lui, puterea să ierte păcatele pe pământ?”

„Cu siguranță că da,” am spus eu, după care am adăugat: „Dacă voi iertați păcatele oamenilor așa cum le-au iertat ei, sunt de acord cu tine. Cum au iertat ei păcatele oamenilor? Le-au poruncit cumva să țină nouă zile de rugăciune și să facă mătăanii, cum le porunciți voi?” Nu, domnilor!

Petru le-a spus: „Pocăiți-vă!” Amin. Iată cheia!

„Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.

Căci făgăduința aceasta este pentru voi...” (Fapte 2.38-39). Cheia aceasta a făcut „clic” pe pământ și „clic” în ceruri. Aceasta este.

De aceea, Pavel i-a întrebat pe cei care fuseseră botezați de același bărbat care L-a botezat și pe Isus:

„Ați primit voi Duhul Sfânt, de când ați crezut?”

„Noi nici n-am auzit că a fost dat un Duh Sfânt.”

„Dar cum ați fost botezați?”

„Cu botezul lui Ioan,” au răspuns ei.

„Aceasta nu mai merge acum. Cerul nu mai este deschis asupra acestei lucrări, pentru că trebuie să fiți botezați în Numele Domnului Isus Hristos.”

Când au auzit aceasta, ei au fost botezați încă o dată în Numele Domnului Isus Hristos, după care Pavel și-a pus mâinile peste ei. Atunci Duhul Sfânt a venit peste ei și au început să vorbească în limbi și să procească.

O, frate, așa a fost la început. Aceasta este „ușa deschisă” care a fost pusă aici. Corespunde chiar și geografic. Lumina serii strălucește din plin și fiecare text din Scriptură duce la ea.

Am putea vorbi despre aceasta ore întregi, dar mai avem doar cincisprezece minute și în jur de treizeci și cinci de comentarii. Dacă nu vom reuși să le parcurgem în seara aceasta, vom continua mâine dimineață. În ordine.

„...ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere, și ai păzit Cuvântul Meu, și n-ai tăgăduit Numele Meu.”

Aici este! *„Nu ai tăgăduit Numele Meu.”* Numele Lui a fost descoperit, iar ei s-au îndepărtat de vechea denomi-națiune moartă din Sardes și au venit în Biserica Sa vie.

Fiți atenți însă ce scrie în versetul 9, fiindcă ne apropiem de ceva ce este foarte periculos:

„Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt Iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale, și să știe că te-am iubit.”

Priviți! Cine sunt aceștia? Cei cărora le-a vorbit, care au aflat după atâta timp care este Numele Lui, care au venit la „ușa deschisă”, la Isus Hristos, au primit Cuvântul Vieții și au fost umpluți cu Duhul Sfânt. Totuși, El le spune: *„Între voi sunt unii care fac parte din sinagoga Satanei.”*

Fraților, dacă vreți, am putea merge puțin înapoi, la Pergam, în Apocalipsa 2.13, ca să vă arăt ce este lucrul acesta: denominațiunea.

„Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei.” Iată! Epoca bisericii nicolaite care a devenit o denominațiune... Aceasta arată că ei erau o biserică, o sinagogă, o biserică denominațională. O, frate! „Sinagoga Satanei!” Înseamnă că faptele denominațiunii sunt de la diavolul. Cuvântul acesta nu se referă la creștinii care sunt acolo, ci la organizație în sine.

Ați observat că El a spus: *„...ai acolo niște oameni care zic că sunt Iudei, dar nu sunt, ci mint.”*

Cui îi vorbește El? Bisericii din urmă care are o ușă deschisă între cele două epoci ale Bisericii.

Prin cine a primit învățătura prima epocă a Bisericii ? Prin Pavel. Să mergem în Romani 2.28-29, ca să vedeți cine este un Iudeu adevărat, și să vă convingeți că ceea ce vă spun nu sunt gândurile mele:

„Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este Iudeu și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne.

Ci Iudeu este acela care este Iudeu înăuntru și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de Iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu.”

Ce este Iudeul? Un creștin umplut cu Duhul Sfânt. Eu știu că suntem după epoca sfințirii și ei spun că au Duhul Sfânt. Dar nu eu, ci El a spus aceste cuvinte. Ei sunt

mincinoși, pentru că vin cu pretenția că au primit Duhul Sfânt, dar nu sunt urmați de semnele care dovedesc aceasta, pentru că este scris: „*Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede.*” Voi nu-L puteți face pe El să mintă. Oh, frate! Aceasta vă orbește. Vedeți?

„Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt Iudei... (care zic că sunt creștini umpluți cu Duhul Sfânt... Sinagoga, organizația... Ți-i voi da pe cei ce zic că au Duhul Sfânt și care se organizează... Ei nici măcar nu au primit încă descoperirea.) ... și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale, și să știe că te-am iubit.”

Chiar aici trebuie să clădesc Mesajul meu de mâine dimineață, fiindcă aici ni se vorbește despre fecioarele neînțelepte. Puteți vedea aceasta? Când se întâmplă aceasta? În timpul sfârșitului. Oh, când au ieșit afară! Ei sunt neprihăniți prin credință, sfințiți... neprihăniți prin mesajul lui Luther, sfințiți aici, în epoca lui Wesley, dar ratează „ușa deschisă.” Înțelegeți? Neprihăniți prin credință în epoca lui Luther și sfințiți în epoca lui Wesley.

Mulți din acești nazarineni, sfinți pelerini, metodiști, etc., duc o viață frumoasă, curată și sfințită și cred că posedă Duhul Sfânt, dar dacă aud pe cineva vorbind în limbi, râd de el, îl batjocoresc și spun că este de la diavolul. Frate, dacă râzi de lucrarea lui Dumnezeu, ți-ai semnat condamnarea, pentru că L-ai hulit pe Duhul Sfânt, ceea ce este un păcat de neiertat.

Voi spuneți: „Noi facem parte din prima biserică.” Pe mine nu mă interesează la câte biserici aparții! Aceasta nu are nimic a face cu Cuvântul lui Dumnezeu! Tu n-ai voie să scoți sau să adaugi ceva. Așa este. „Sinagogi ale Satanei!”

Sper că nu v-am rănit. Mie nu-mi place să vorbesc așa, dar în mine este Ceva care mă împinge să fac aceasta. Mă simt groaznic când spun astfel de lucruri, dar trebuie s-o fac. Nu mi-a plăcut niciodată să le mustru pe femei... Dacă văd o femeie care plânge, mă simt oribil; nu-mi place să le vorbesc atât de aspru, dar în mine este Ceva care mă determină s-o fac. Înțelegeți? Dar nu pot suporta o femeie imorală! În mine este Ceva care nu suportă aceasta: Duhul Sfânt.

Apoi privesc în Cuvânt și mă gândesc: „Doamne, arată-mi dacă sunt greșit. Nu mă lăsa s-o fac numai ca să mă aflu în treabă, fiindcă știi că-i iubesc pe oameni și nu vreau să rănesc pe nimeni. Dumnezeule, Tu știi că eu nu aș face așa ceva.”

Atunci vine Duhul Sfânt și spune: „Stai pe Cuvânt! Stai acolo! Stai chiar pe acest Cuvânt!”

„Da, Doamne, Tu ești cel mai bun Prieten al meu; Tu ești Prietenul meu adevărat, Singurul care mă va ajuta atunci când viața aceasta va înceta. Atunci voi sta înaintea Ta, Doamne.”

Eu nu vreau să vă rănesc, și vă rog să nu mi-o luați în nume de rău atunci când vorbesc împotriva acestor organizații. Eu m-am împotrivit lor încă înainte de a ști ceva despre ele și nu m-am putut uni cu niciuna dintre ele. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a ținut tot timpul departe de ele și nu m-am alăturat niciuneia.

„Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt Iudei (umpluți cu Duhul Sfânt) și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale...”

Vă amintiți ce s-a întâmplat cu fecioarele neînțelepte când s-au trezit? Cum au fost numite ele? Biblia spune că zece fecioare au ieșit să-L întâmpine pe Mire, este adevărat? Cinci erau înțelepte, aveau untdelemn în candelile lor. Câți dintre voi știu ce simbolizează untdelemnul în Biblie? Duhul.

Cineva ar putea spune: „Cinci nu au fost sfințite...” Toate erau sfințite, dar cinci au fost destul de înțelepte, au primit înțelepciunea descoperirii ca să găsească ușa aceea deschisă, pentru a fi umplute cu Duhul Sfânt. Ele aveau untdelemn în candelile, în timp ce celelalte cinci nu aveau. Astfel, când s-au trezit, cele neînțelepte au venit la cele înțelepte și le-au zis: „Dați-ne și nouă din untdelemnul vostru, din Duhul Sfânt! Dați-ne și nouă!”

Dar cele înțelepte le-au răspuns: „Îmi pare rău, soră, dar am numai cât să-mi ajungă mie. Nu am destul ca să pot împărți.” Apoi au adăugat: „Mergeți și luați și voi, rugați-vă!” Dar în timp ce ele erau plecate să facă rost de untdelemn, a venit Mirele, iar cele înțelepte au intrat la ospățul de nuntă. În ce le privește pe ele, au rămas pe dinafară și vor trece prin necazul cel mare. Fiți atenți la încă câteva versete și veți vedea că ele vor trece prin perioada necazului. Despre aceasta voi vorbi mâine dimineață. Da, cred că este mai bine să așteptăm până atunci, fiindcă este timpul să încheiem.

Să vedem: „...zic că sunt Iudei și nu sunt, ci mint.” Ei nu aveau Duhul Sfânt. Aici mai este un lucru pe care aș vrea să-l vedeți în timp ce suntem împreună. Așa cum

am spus aseară, Iuda Iscarioteanul a fost fiul pierzării. Biblia spune că a fost născut „ca fiu al pierzării,” în timp ce Isus Hristos a fost născut ca Fiul lui Dumnezeu. Înseamnă că Dumnezeu locuia în Hristos, în timp ce Satan locuia în Iuda. Este Adevărat? Hristos era Fiul lui Dumnezeu. El a fost născut ca Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu a locuit în trupul de carne al Fiului, în timp ce Iuda a fost născut ca fiu al pierzării, Satana, diavolul a fost întrupat în el.

Dacă observați, el s-a alăturat lui Isus și a devenit unul dintre ei. Vedeți? Satan a făcut aceasta cu scopul de a aduce înșelăciunea în Biserică până în timpul acesta, iar Isus i-a numit „Sinagoga Satanei.” V-au lovit aceste cuvinte? Ei sunt sinagogile Satanei, sunt Iuda care se pretinde a fi creștin.

Care a fost lucrul cel mai important pentru Iuda? Bani. Vedeți? Cea mai importantă caracteristică a bisericii de astăzi sunt banii. Priviți la „Adunările lui Dumnezeu”, care ridică o clădire de șase milioane de dolari, în timp ce învață că Domnul vine în curând. Oh, bombele sunt pregătite să ne arunce în aer, iar ei construiesc clădiri de milioane de dolari! Oh, Doamne, Ei sunt bogați și nu duc lipsă de nimic. Cu ajutorul Domnului vom vorbi despre aceasta mâine seară.

Fiți atenți. Priviți cât sunt de mari aceste biserici, aceste organizații! Ei își adună banii...Oh, Doamne, ai milă! Ei sunt multimilionari, iar bisericile lor dau bani cu împrumut. Frate, mie așa ceva nu-mi sună apostolic.

Petru a spus: „*Argint și aur nu am, dar ce am îți dau...*” Dați-mi mie aceasta, și luați-vă toți banii! Corect. „*Argint și aur n-am, dar ce am îți dau: în Numele lui Isus Hristos...*” El a avut descoperirea. „...*îți dau: în Numele lui Isus Hristos ridică-te și umblă.*” (Fapte 3.6).

În ordine! Am constatat că ei erau „Sinagoga Satanei.” Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Fiți atenți acum! Cam în timpul când a venit Domnul Isus, s-a ridicat și Iuda. Ați observat aceasta? Iar când a ieșit din scenă Isus, a ieșit și Iuda. Cam în același timp când S-a întors Duhul Sfânt și a început să lucreze, s-a întors și duhul lui Iuda, duhul antihristului, ca să lucreze în fiii neascultării. Ei nu ascultau ce spune Biblia, ci denomi-națiunea lor. Ei și-au făcut o sinagogă, iar Isus a spus că este sinagoga Satanei, care a început în epoca respectivă. Cum a început? Printr-o organizație; același lucru repetându-se și aici. O sinagogă a Satanei. Înțelegeți?

Isus a spus: „Sinagoga Satanei, care zice că este umplută cu Duhul Sfânt.” Cum au putut spune aceasta? Când a fost aici pe pământ, Iuda s-a întâlnit cu Isus, a

mărturisit că crede în El și a devenit casier, așa că se ocupa de strângerea banilor. Corect? Voi știți cu toții aceasta. Acum, dacă Iuda a crezut în Isus Hristos, înseamnă că a primit neprihănirea, dar problema este că nu a fost sincer. Corect?

În Romani 5.1 scrie: „...fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință...” Așa este. În ordine.

În Ioan 17.17, vedem că Isus i-a sfințit prin Adevăr. Astfel, este scris: „Cuvântul Tău este adevărul.” Și Cuvântul era El. El le-a dat putere împotriva duhurilor necurate, ca să țină adunări de vindecare, să scoată dracii și să facă tot felul de semne și minuni, iar când s-au întors, Iuda era cu ei. Aș vrea să fiți atenți, nazarinenilor și metodiștilor! Ei s-au întors bucuroși, îl laudau pe Dumnezeu și strigau pentru că dracii le erau supuși. Dar Isus le-a spus: „Nu vă bucurați că dracii vă sunt supuși, ci bucurați-vă că numele vostru este scris în Cartea vieții!” (Luca 10.20). Vedeți, el a putut să înșele biserica chiar și în punctul acesta, dar când a venit vorba de Rusalii, și-a arătat adevărata față. Același lucru s-a întâmplat cu biserica metodistă, cu biserica luterană și cu „Bisericile lui Dumnezeu”, au venit până la sfințire; dar când a fost vorba de botezul cu Duhul Sfânt, de vorbirea în limbi, de semne și minuni, ei le-au condamnat.

Ei sunt de acord cu vindecarea divină pentru voi. Cu siguranță și Iuda a făcut același lucru. Vedeți? Astăzi sunt mulți care pretind că au vindecarea divină, dar prin întrunirile pe care le țin, caută să scoată o sumă frumoasă de bani. Da, se întâmplă tot felul de lucruri, care sunt însă de la diavolul. Desigur. Ei cred din toată inima în vindecarea divină, dar adunările lor ținute pentru a strânge bani, sunt de la diavolul. Sunt cu siguranță de la Satana! Pe mine nu mă interesează cât de multe puteți face, pentru că și Iuda a scos draci.

Isus a spus: „Mulți vor veni la Mine în ziua aceea și vor spune: „Doamne, Doamne, nu am scos eu draci în Numele Tău, și nu am făcut eu lucrări puternice?” Și El le va răspunde: „Dacă ați făcut toate acestea, Eu nu știu nimic despre ele. Duceți-vă de la Mine, lucrători ai fărădelegii, pentru că nu vă cunosc.”

O, frate, „strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află.” Noi vorbim despre acești „puțini” pentru că suntem în ultima epocă, în care trebuie să fie foarte puțini. Vă rog să primiți aceasta, frații mei!

Să nu credeți că stau aici numai așa...Dacă ar fi după mine, aș putea face unele compromisuri și să spun: „Să ne unim cu „Adunările lui Dumnezeu” sau cu altă

mişcare și să mergem cu ei!” Frate, ar fi vai de mine dacă aş face aceasta. Vai de mine! Și eu știu bine aceasta. Dumnezeu m-ar trimite în iad dacă aş face așa ceva. Cu siguranță. Dar chiar dacă îmi voi pecetlui mărturia cu viața mea, trebuie să spun Adevărul. În mine este Ceva care mă împinge să fac aceasta, și nu pot face altceva. Eu știu că acesta este Adevărul și trebuie să stau de partea Lui, pentru că este ceea ce susține Biblia. Organizațiile sunt împotriva mea, dar Biblia dovedește că este Adevărul. „Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși.” Acesta este Adevărul, deci stați de partea Lui!

„...cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt Iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale, și să știe că te-am iubit.

Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului.”

Vreau să vă arăt că aici nu este vorba despre epoca metodistă, ci despre interval, despre trecerea de la o epocă la alta. Sunteți pregătiți să ascultați mai departe? Atunci ascultați:

„Fiindcă ai păzit Cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării.”

Vine vremea când va trebui să te alături unei organizații, frate, sau vei suferi. Ori vă organizați și primiți semnul fiarei, ori suportați consecințele. Dacă nu intrați în organizație, care este de fapt semnul fiarei, veți fi boicotați.

„...ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.”

Această mare încercare, ceasul încercării care va veni să-i încerce pe toți locuitorii pământului, intră în necazul cel mare. Vom vedea imediat aceasta. Vedeți? Merge în necazul cel mare, iar necazul nu a venit în zilele lui Wesley.

Deci în ce epocă suntem? Unde este această ușă pusă înainte? Este între epoca lui Wesley și epoca în care suntem deja, epoca Laodicea. Dar locul acesta micuț de aici, ultimii treizeci și cinci sau patruzeci de ani, au fost o „ușă deschisă” care a fost pusă înaintea oamenilor pentru a intra înăuntru, iar Dumnezeu va lua această

minoritate sau rămășiță și o va pecetlui. În ce-i privește pe ceilalți, ei vor deveni căldicei și El îi va vărsa din gura Lui. Lucrarea va fi scurtată, Biserica va merge sus, iar Antihristul va veni să facă mișcările necesare pentru distrugere. Totul este desăvârșit și se potrivește cu întreaga Biblie. În ordine.

Aici apar fecioarele adormite. Aceasta dovedește, de asemenea, că ultima parte a epocii Filadelfia se suprapune cu prima parte a epocii Laodicea, pentru că fecioarele neînțelepte merg în necazul cel mare, iar necazul nu a venit în zilele lui Wesley. Bine.

Versetul 11: **„Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.”**

Ce este o cunună? Cununa arată că ai un domeniu, o moștenire; ești împărat și ești încoronat. Vedeți? Când suntem încununăți cu Viața veșnică, noi suntem copiii lui Dumnezeu, iar moștenirea pe care o primim să domnim peste ea este pământul. El ne-a făcut împărați și preoți, este adevărat? Așa este.

În Împărăția de o mie de ani, împărații pământului își vor aduce bogățiile la porțile Noului Ierusalim. O, este minunat! Vedeți, cununile lor vor străluci ca stelele. Dacă vreți să vă notați, în Daniel 12.1-3 găsim această descriere minunată. Poate mai avem câteva minute ca să citim aceste versete:

„În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, (Vedeți? Oh, voi știți cine este acesta) ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare, (Ce este aceasta? Necazul cel mare) cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte.

Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică, și alții pentru ocară și rușine veșnică.

Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.”

O, frate, aceasta este cununa ta, minunata cunună a Vieții veșnice.

În Apocalipsa 3.12 citim:

„Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu...”

Vom trece repede prin acest lucru, deoarece am depășit deja timpul cu cinci minute. Puteți dormi mai mult mâine dimineață, nu-i așa? Voi, mamelor, să-i lăsați pe soții voștri să doarmă mai mult. Ridicați-vă din pat ușor și faceți-i cafeaua sau ce bea el dimineața, și se va simți bine.

„Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu...” Oh, haideți s-o luăm cuvânt cu cuvânt. Mai aveți răbdare puțin? Știu că este cald, dar haideți să vedem repede:

„Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu...” Un stâlp, un fundament în Templu, în Casa lui Dumnezeu. Stâlpul face parte din fundație. Aceștia sunt cei care au luat Cuvântul pe care L-au auzit în versetul 8, și s-au întors înapoi la Temelie.

Să citim Efeseni 2.19-22. Trebuie să ne întoarcem înapoi la Efes, pentru că acolo este începutul. Corect? Bine, haideți să ne întoarcem la Efes, la biserica înființată de Pavel, ca să vedem unde suntem noi. Să ne întoarcem să vedem care era temeliea acolo, și să vedem ce a spus Pavel despre temelie în prima epocă. Aici el le vorbește efesenilor:

„Așadar voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu,

fiind zidiți pe temeliea apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.”

Totul s-a îndreptat spre Ușă, spre Isus! *„Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp.”* Cu alte cuvinte, o parte din temelie. *„Ce îi voi da? Voi pune în el învățătura apostolilor și prorocilor de la început, și îi voi da descoperirea.”* Ce au spus prorocii despre El? Că este Sfetnic, Domnul păcii. Dumnezeu cel Atotputernic, Părintele veșnicilor. Aceasta au spus apostolii și prorocii. *„Pe cel ce poate să biruiască toate aceste sinagogi ale Satanei, să se păstreze liber și să privească drept spre Poartă, îl voi face un stâlp și-l voi pune pe temeliea Cuvântului Meu, în Casa Dumnezeului Meu. Îl voi pune ca stâlp în fundație, unde va rămâne în concordanță cu Cuvântul.”* Amin. Îmi place aceasta, frate, este bine. Poate mă port ciudat, dar este bine.

„Un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară din el.”

Ce înseamnă aceasta? Dacă este un stâlp, nu va mai ieși niciodată afară. El face

parte din Mireasă. Așa este. Apostolul Pavel a învățat în prima epocă, în Efes. O clipă! Mai am aici un text pe care vreau să vi-l dau înainte de a vorbi despre Mireasă. Dacă deveniți un stâlp, trebuie să vă întoarceți la original, la epoca în care a învățat Pavel în Efes.

Pavel, îngerul din epoca Efes care a fost începutul Bisericii, temelia, i-a învățat că dacă au fost botezați altfel decât în Numele lui Isus Hristos, trebuiau să fie botezați încă o dată. Acest lucru puteți să-l citiți în Fapte 19.1-6, iar în Galateni 1.8, tot Pavel spune că dacă un înger din cer ar învăța altceva, să fie blestemat. Cei din timpul lui Pavel, care credeau Cuvântul, făceau și ei parte din Mireasa care se afla în Templu. Vom merge acum în Apocalipsa 7, ca să vedem dacă erau într-adevăr Mireasa.

Prima parte din Apocalipsa 7 se referă la rămășița lui Israel, la cei o sută patruzeci și patru de mii, dar trecem peste partea aceasta și mergem la versetul 12. Acolo este descrisă o adunare ca la Rusalii. Oh! Vedeți? Vom citi de la versetul 9:

„După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni...” Rețineți că de la versetul patru până la versetul opt, este vorba despre Israel, care sunt famenii, păzitorii Templului. Cu voia Domnului, vom vorbi despre aceasta mâine dimineață. Vedeți, din fiecare seminție au fost pecetluiți câte doisprezece mii:

„Din seminția lui Iuda, douăsprezece mii erau pecetluiți; din seminția lui Ruben, douăsprezece mii; din seminția lui Gad,

douăsprezece mii; din seminția lui Așer, douăsprezece mii; din seminția lui Neftali, douăsprezece mii; din seminția lui Manase,

douăsprezece mii; din seminția lui Simeon, douăsprezece mii; din seminția lui Levi, douăsprezece mii; din seminția lui Isahar,

douăsprezece mii; din seminția lui Zabulon, douăsprezece mii; din seminția lui Iosif, douăsprezece mii; din seminția lui Benjamin, douăsprezece mii, au fost pecetluiți.”

Câte seminții din Israel au fost pecetluite? (Adunarea spune: „Douăsprezece”). Cât fac doisprezece ori doisprezece mii? O sută patruzeci și patru de mii. Toți aceștia sunt copiii lui Israel. Ioan i-a recunoscut pe toți, pentru că el era iudeu.

În continuare citim:

„După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, (aici vin neamurile) din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini.”

Aici sunt cei ce au murit în vechime uciși de lei, pentru această Evanghelie a Duhului Sfânt care a continuat să curgă cu sânge. Mii și mii de copii ai Lui, ale căror capete au fost tăiate pe străzi, sau au fost uciși în alte feluri, vor sta acolo cu ramuri de finic în mâini.

„...și strigau cu glas tare, și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care stă pe scaunul de domnie, și a Mielului!”

Și toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrânilor și împrejurul celor patru făpturi vii. Și s-au aruncat cu fețele la pământ în fața scaunului de domnie, și s-au închinat lui Dumnezeu.”

Dacă nu credeți că aceasta era o adunare ca la Rusalii, ascultați:

„...și au zis: „Amin.” „A Dumnezeului nostru, să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor! Amin.”

Și unul din bătrâni a luat cuvântul, și mi-a zis: „Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? Și de unde au venit?”

„Tu ești evreu și ai recunoscut cele douăsprezece seminții, dar aceștia cine sunt? De unde vin? Au haine albe, dar nu sunt nici din seminția lui Beniamin, nici din celelalte. Atunci cine sunt?”

Bătrânul l-a întrebat, dar Ioan nu a știut:

„Doamne”, i-am răspuns eu, „Tu știi”. Și el mi-a zis: „Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului.

Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, (înăuntrul casei) și-l slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce stă pe scaunul de domnie, își va întinde peste ei cortul Lui.”

„Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici

vreo altă arșiță.

Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.” Iată-L, iată Mirele! O, vai! Ce minunat! Mirele!

Să revenim acum în Apocalipsa 3.12, pentru a ne asigura că nu pierdem firul:

„Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el.”

Mirele stă acolo cu Mireasa Sa. Oh!

O, dacă am avea timp să vorbim despre aceste lucruri scumpe! În Apocalipsa scrie că *„...împărații pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea.”*

Acest lucru este simbolizat prin seminția lui Levi, care primea zeciuială de la toate celelalte seminții. La fiecare lună nouă și la fiecare Sabat, ei merg acolo pentru a se închina. O, ce zi va fi aceea! În ordine.

„Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu...”

Care este Numele lui Dumnezeu? ISUS. Dacă vreți să vă notați, Numele Lui este ISUS. În Efeseni 3.15 scrie: *„Din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ.”* Vedeți? După Numele Lui este numit totul în cer și pe pământ.

„...și Numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se coboare din cer, de la Dumnezeul Meu...”

„Cetatea!” Mai departe, El spune: „Noul Ierusalim.” *„Voi scrie pe el Numele Ierusalimului celui nou.”* Noul Ierusalim este Mireasa sau Biserica. Câți dintre voi știu aceasta? Biserica este Noul Ierusalim. Credeți aceasta?

Haideți s-o dovedim. Pentru aceasta, vom merge în Apocalipsa 21. Biblia spune: *„Cercetați toate lucrurile.”* În Apocalipsa 21.2-3 scrie: *„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era.*

Și am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă noul Ierusalim, gătită ca o mireasă și împodobită pentru bărbatul ei.”

Noul Ierusalim este Biserica dintre neamuri, Mireasa. Mireasa vine dintre neamuri și poartă Numele Lui. El a luat afară dintre neamuri un popor pentru Numele Său. Credeți aceasta? Dacă nu credeți, mergeți în Fapte 15.14 și veți vedea. Apoi suntem gata de încheiere.

„Când au încetat ei de vorbit, Iacov a luat cuvântul, și a zis: „Fraților, ascultați-mă!

Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-l poarte Numele.”

Aici este Mireasa. În încheiere vreau să mai spun ceva: *„Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu...”*

Este tot același Nume: Isus, Isus, Isus... Mireasa s-a căsătorit cu Isus, ceea ce înseamnă că este „Doamna Isus.” În seara aceasta sunt multe doamne cumsecade aici, dar numai una dintre ele este soția mea și poartă numele meu. Sper că ați înțeles ce vreau să spun. Tot așa este și cu Mireasa Lui:

„Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu și Numele cel nou.”

Mai bine mă opresc aici, așa-i? În ordine. Observați, aici scrie „El”, singular. Să mai citim încă o dată și Apocalipsa 2.17:

„Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul: „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă, și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.”

Îl iubiți? Nu este El minunat?

Îl iubesc, Îl iubesc,

Că-ntâi El m-a iubit

Și m-a salvat,

La Calvar.

Mie îmi place să cânt în Duhul după o astfel de predică tăioasă, vouă, nu? O, cât îmi place să fiu în Duhul! Cuvântul a fost semănat acum, iar singurul lucru care îi mai trebuie este să fie udat: câteva laude, apoi începe să crească. O, Îl iubiți? Să

ridicăm mâinile și să cântăm:

Îl iubesc, Îl iubesc,

Că-ntâi El m-a iubit

Și m-a salvat,

La Calvar.

Să ne plecăm capetele și să spunem: Tată, Te iubim, Te iubim! Oh, cât de mult Te iubim! Îți suntem atât de mulțumitori, Doamne! Sărmanele noastre inimi omenești nu pot să exprime ceea ce simțim în interior, pentru că ne-ai spălat în propriul Tău sânge. Doamne, cândva iubeam lucrurile lumii și eram încurcați cu ele, dar Tu, Te-ai coborât prin harul Tău, Ți-ai întins mâinile sfinte în mizeria păcatului în care eram noi, ne-ai apucat, ne-ai ales, ne-ai spălat, ne-ai curățat, ai pus în noi un duh nou, și ne-ai îndreptat dorințele spre lucrurile de sus. Cât de mult Te iubim, Doamne!”

În epoca aceasta înșelătoare, nu a mai rămas nimic pentru noi în lume, Doamne. N-a mai rămas nimic pentru lume, fiindcă este timpul sfârșitului. Cu ajutorul Bibliei, putem vedea că epocile au trecut și am ajuns la sfârșit; totul se grăbește spre sfârșit și nu mai este mult până la venirea lui Isus. O, Doamne, aprinde inimile noastre și nu ne lăsa să stăm pe loc. Mă gândesc ce ar face marele apostol Pavel, dacă ar fi în seara aceasta aici și ar vedea cum sunt lucrurile? L-ar băga în închisoare înainte de zorii zilei, pentru că le-ar spune oamenilor: „Pregătiți-vă pentru venirea Domnului!”

Doamne, în ceasul acesta sunt mulți bolnavi, pentru că avem aici aceste batiste și cereri. Te rog să-i vindeci pe toți, Doamne. Noi știm că aceasta este o parte din lucrarea Ta, și că vei dovedi infailibilitatea Adevărului, fiindcă semnele îi vor urma pe credincioși. De peste trupul lui Pavel au luat batiste și șorțuri și le-au trimis la bolnavi, iar duhurile necurate au ieșit din ei și au fost vindecați pentru că oamenii credeau în Dumnezeu cel viu. Dă-ne din nou acest lucru în seara aceasta, Tată, pentru că îi încredințăm în mâna Ta, prin Isus Hristos.

Tată, Te rog să iei sufletele noastre în mâinile Tale, să ne speli și să ne cureți, pentru că ne-ai spus că vei veni după „o Biserică fără pată sau zbârcitură”. Lasă Focul fierbinte al Duhului Sfânt să îndepărteze orice pată sau zbârcitură și să ne

pregătească pentru venirea Fiului omului.

Tată, Te rugăm să lași binecuvântările Tale să se odihnească peste noi, fiindcă Te lăudăm, ne închinăm Ție și Îți dăruim inimile noastre, în Numele lui Isus Hristos.
Amin.

- Amin -